

Заједничка адвокатска канцеларија *Добрић*

Адвокати

Владимир Љ. Добрић
Бранислав В. Маринковић

Душан М. Васиљевић
Ана Н. Деспотовић

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
21000 Нови Сад
Сутјеска 3

6. П. 1569/2021

*ПРИВРЕМЕНА МЕРА
ХИТКО*

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено обично дана _____ Рно _____	
Примерака _____ прилога _____	
ПРИМЉЕНО 18. 11. 2021	
Таксирано са _____ дин. Без таксе	
Мањак таксе од _____ динара	
Број _____ 201 _____	Потпис _____
Време: _____	

Тужилац: Анђелка Девић из Београда, Виле Равијојле 9, коју заступа Владимир Љ. Добрић, адвокат из Београда, Бирчанинова 15,

Тужени: Аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА“, акционарско друштво, Нови Сад у стечају, којег заступа адв. Зорица Банић из Новог Сада, Васе Стајића 13

ПОДНЕСАК ТУЖИЉЕ

Тужиља се изјашњава у погледу основа тужбеног захтева, као и у погледу одговора туженог на тужбу и поднеска туженог од 02.11.2021. који је примљен на рочишту 09.11.2021.

1. Међу странкама је пре свега споран правни значај забране из дописа стечајног управника туженог од 09.02.2009.

Међутим и у овом делу тужиља и тужени имају исту полазну основу. Тужени је послао допис 09.02.2009. власнику пословног простора у Крчедину након отварања стечајног поступка над туженим решењем овог Суда Ст. 27/2008 од 15.12.2008. То је прва неспорна чињеница. Друга неспорна чињеница је да се стечајни поступак над туженим сада води под посл. бр. Ст 9/2010. Трећа неспорна чињеница је да је наведеним дописом стечајни управник туженог забранио (власнику пословног простора) свако премештање или употребу стругова и виљушкара. На крају, неспорно је међу странкама да је стечајни управник то урадио на основу овлашћења из чл. 17. ст. 1. т. 1. и чл. 84. ст. 1. Закона о стечајном поступку, који се односе на предузимање мера заштите имовине стечајног дужника, а након тога и предузимање мера управљања том имовином. Кључна спорна околност је да ли предузета радња стечајног управника туженог ствара било какву обавезу за туженог.

Према ставу туженог, сама околност да је тужени наведену забрану дао у оквиру законских овлашћења је довољан разлог да за њега не настану било какве обавезе према власнику пословног простора у Крчедину, а према ставу тужиље, такав правни став туженог може имати значај само ако је стечајни управник радње заштите и управљања стечајном имовином предузео у оквиру својинских права над имовином стечајног дужника (нпр. да је стругове и виљушкар сместио у магацин или производни погон у својини туженог, те је чувару тог пословног простора издао наредбу да стругове и виљушкар не сме померати и/или употребљавати без његовог изричитог

одобрења). У тренутку преузимања стечајне имовине ради њене заштите и даљег управљања, стечајни управник туженог је имао могућност да физички преузме 13 стругова и 1 виљушкар, укупне тежине 51.600 кг и на тај начин ослободи 531 м² пословног простора у Крчедину, да би наведене стругове и виљушкар сместио у простор туженог или у туђи простор, али се стечајни управник ипак определио да наведену опрему не помера и да до даљег користи 531 м² пословног простора у Крчедину. На тај начин је тужени користио туђу имовину ради остваривања обавеза да заштити, чува и управља стечајном имовином, одн. у смислу чл. 18. ст. 2. Закона о стечајном поступку стечајни управник је у обављању послова из своје надлежности ангажовао друга лица и њихову имовину. Због тога је стечајни управник био дужан да према чл. 18. ст. 8. и 9. т. 4. као и чл. 17. ст. 1. т. 7. Закона о стечајном поступку у писаним месечним извештајима, почев од првог следећег месеца након 09.02.2009. наведе да је на тај начин створена обавезе као трошак стечајног поступка, чији износ је у обавези да утврди путем уговора који би закључио са власником пословног простора у Крчедину. У том смислу, постојала је и обавеза туженог да обезбеди потребна средства за измирење наведене обавезе, као и прибави одобрење стечајног судије за наведене трошкове (чл. 12. ст. 1. т. 1. Закона о стечајном поступку).

На околности да је стечајни управник туженог Никола Павловић упутио допис од 09.02.2009. власнику пословног простора у Крчедину, као и да је тадашњи власник пословног простора Илија Девећ поступио у складу са забраном, те да је 13 стругова и 1 виљушкар држао у свом пословном простору у Крчедину заузимајући површину од 531 м², као и да наведену опрему није померао, нити употребљавао, предлажемо да се саслушају Никола Павловић, у својству стечајног управника туженог и Илија Девећ у својству власника пословног простора у Крчедину. Такође, на ове околности предлажемо да се саслуша и Анђелка Девећ у својству садашњег власника наведеног пословног простора.

Доказ: 1. Саслушање стечајног управника Николе Павловића, позвати га на адресу туженог,
2. Саслушање сведока Илије Девећа и тужиље Анђелке Девећ, које позвати на адресу Београд, Виле Равијојле 9.

Од решења наведеног спорног питања да ли тужени може без било какве накнаде, у току трајања стечајног поступка над туженим, у периоду дуже од 10 година, користити пословни простор у Крчедину, зависи и основаност тужбеног захтева.

2. Дакле, спорно је и правно питање да ли је на описани начин настао трошак стечајног поступка у смислу чл. 83. Закона о стечајном поступку, који стечајни управник није евидентирао као трошак стечајног поступка, нити га је приказао као обавезу првог исплатног реда стечајног дужника. Суд је дужан да се изјасни о примени правила да се нико не може позивати на сопствену срамоту (пропусте) (*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*) и из тога извучити користи. Тужиља тражи да се суд изјасни да ли тужени због пропуста да у месечном извештају прикаже трошак коришћења пословног простора у Крчедину, а након тога и да за тај трошак прибави одобрење поступајућег стечајног судије, може да буде ослобађајућа околност за примену законске обавезе да плати накнаду за коришћење туђе ствари власнику пословног простора у Крчедину.

Тужиља сматра да је за решење наведеног спорног правног питања битно да се правно квалификује понашање туженог и правне последице таквог понашања. По ставу тужиље правни основ тужбеног захтева налази се у стицању без основа (чл. 210. ст. 1. Закона о облигационим односима – даље ЗОО), према којем: „Кад је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће - да накнади вредност постигнутих користи,“ Правила свих савременим грађанских законика полазе од Помпонијусове максиме: “*Iure nature aequum est neminem cum alterius detrimento et iniuria fieri locupletiores*” (Pomp. D. 12,6,14. Д. 50, 17, 206.) или по природном праву правично је да се нико не може постати богатији на трошак

другог или повређујући га. Међутим, увећање имовине једног на штету имовине другог није довољно, те је овај институт добио своје савремене правне карактеристике тек у новијем пандектном праву (*Драгољуб Аранђеловић, О неоправданом обogaћењу*, Архив за правне и друштвене науке, бр. 2, 1925, 400).

У савременим правним системима (укључујући и ЗОО) се прави разлика између случајева у којима се реституција тражи кондикцијом у односу на оне у којима се реституција тражи верзионом тужбом. Кондикцијом су заштићени случајеви у којима долази до прелаза имовинских вредности извршењем неосноване престације, тј. испуњењем дуга који не постоји или чији је основ престао да постоји (правило из чл. 210. ЗОО). Верзиона тужба је користи у случајевима употребе туђе ствари без правног основа (чл. 219. ЗОО) или обрнуто, када вредност једне ствари се увећа на рачун имовине другог без правног основа.

Као посебан појавни облик стицања без основа у чл. 219. ЗОО наведен је случај: „Кад је неко туђу ствар употребио у своју корист, ималац може захтевати, независно од права на накнаду штете, или у одсуству ове, да му овај накнади корист коју је имао од употребе.“ Овај облик стицања без основа се у савременим правним системима (француски, немачки, аустријски, швајцарски, српски и др.) јавља као конкурентски у односу на могућност накнаде штете, с тим што се ова два правна пута не искључују, већ се општењем оставља могућност да изабере шта му је повољније и лакше за доказивање. Сходно цитираним законским одредбама и ставовима правне теорије, поверилац по основу стицања без основа имао би право, а дужник по основу коришћења туђе ствари имао би обавезу према власнику ствари да врати имовинску корист коју је стекао од неосноване употребе туђе ствари. У судској пракси се најчешће ова корист мери према висини тржишне закупнине. „Неоправдано користовање туђим“ настаје радњом обogaћеног, с тим што обавезу накнаде има како несавесни корисник као и савесни (а неовлашћени) корисник туђе ствари, јер одговорност није условљена савесношћу корисника (његовом кривицом). При томе савесност се цени према томе да ли је корисник (обogaћени) знао или могао знати да је ствар туђа, што може да има последицу само код захтева за накнаду штете (уколико би штета била већа од накнаде за коришћење туђе ствари). Постојање штете није услов за истицање захтева за накнаду за коришћење туђе ствари (према изричитој одредби чл. 219. ЗОО), што значи да се противправност не цени у светлу примене правила о накнади штете, већ према томе да ли је обogaћени за коришћење туђе ствари имао за то сагласност власника ствари. Савесност или несавесност обogaћеног дакле нема значаја за коришћење института стицања без основа, али има значаја за обим враћања (чл. 214. ЗОО). У том смислу, није релевантна примена одредби чл. 17. ст. 1. т. 1. и чл. 84. ст. 1. Закона о стечајном поступку, већ одсуство сагласности власника ствари, који према чл. 3. ст. 2. Закона о основама својинскоправних односа има право да искључи сва трећа лица од повреде својинских права (да ствар држи, да је користи и да њоме располаже).

Кључна разлика у правном ставу тужиље и туженог тиче се квалификације **неосноване** употребе, одн. коришћења туђе ствари, јер је тужилца доставила доказе, а то тужени није ни спорио, да је смештајем 13 стругова и 1 виљушкара, укупне тежине 51.600 кг тужени без сагласности власника тог простора користио 531 м² пословног простора у Крчедину. Наиме, сагласност власника ствари да је друго лице користи његову ствар, нпр. по основу уговора о закупу, уговора о послузи, уговора о остави и сл. представља елиминаторни услов за примену института стицања без основа и накнаде за коришћење туђе ствари. Употребном ствар се претвара у нешто друго и престаје да постоји, у ком случају се реституција може тражити само у природном облику, док коришћењем – ствар задржава свој идентитет али јој се умањује вредност, у ком случају је могућа природна реституција с тим да се накнада тражи у новчаној противвредности закупнине која би се плаћала да је закључен уговор о закупу (*Јелена Даниловић, Стицање без основа*, Енциклопедија имовинског права и права удруженог рада, том трећи, Службени лист, Београд, 1978, 423).

У конкретном случају, након 09.02.2009. одн. након пријема дописа стечајног управника туженог, тужени и власник пословног простора у Крчедину нису закључили било какав уговор, нити је

власник тог пословног простора дао сагласност да тужени може користити његов пословни простор за смештај 13 стругова и 1 виљушкара, укупне тежине 51.600 кг и на тај начин користити 531 м² пословног простора у Крчедину. Ни ранији власник пословног простора Илија Девић, ни тужила као садашњи власник, нису дали сагласност туженом да користи њихов пословни простор за смештање наведених стругова и виљушкара. Обогаћење туженог, одн. осиромашење власника пословног простора у Крчедину састоји се у томе што за коришћење 531 м² наведеног пословног простора није плаћена било каква накнада, коју би тужени био дужан да плати по редовном току ствари да је власник пословног простора дао сагласност за коришћење његовог пословног простора или коју би морао да плати за смештај тих стругова и виљушкара у пословном простору на сличној локацији. О висини накнаде тужила ће се изјаснити у делу који се односи на висину тужбеног захтева.

Спор је настао због тога што тужени сматра да му одредбе чл. 17. ст. 1. т. 1. и чл. 84. ст. 1. Закона о стечајном поступку дају право да имовину стечајног дужника смести у туђ пословни простор, без обавезе плаћања било какве накнаде за то. Основ за такав став тужени налази у наводу да Закон о стечајном поступку не регулише питање стицања без основа и накнаде за коришћење туђе ствари, те се поставља питање да ли је такав правни став туженог основан, одн. да ли је у конкретном случају тужени као стечајни дужник изузет (да има имунитет) од грађанско-правне одговорности за стицање без основа, одн. да ли може у току трајања стечајног поступка користити туђу ствар без обавезе плаћања накнаде за коришћење. Уколико би такав правни став туженог био основан, тада би се он могао применити и на случај нпр. крађе за време стечајног поступка, јер ни кривично дело крађе није санкционисано Законом о стечајном поступку. По ставу тужиле институт стицања без основа и накнаде за коришћење туђе ствари се примењује и на поступање туженог у току трајања стечајног поступка, а у смислу чл. 1. и 23. ЗОО, као опште правило, чија примена није искључена одредбама Закона о стечајном поступку. Тако је у свим савременим грађанским законима, а то је и јединствен став правне теорије, што се објашњава самом природом института стицања без основа, које почива на идеји правичности и моралности у грађанском праву (*Peter Birks, Unjust Enrichment*, Clarendon Press 2005, *Andrew Burrows, The Law of Restitution*, Oxford University Press 2011, *Joachim Dietrich, The Limitations of unjust enrichment, A New perspective on restitution*, Phd Thesis, Sidney, 1994, *Warren A Seavey, Austin W Scott, Restitution, Law Quarterly Review, Vol. 54, 1938, 29, 32, Graham Virgo, The Principles of the Law of Restitution*, Oxford University Press 2006, *Charlie Webb, Reason and Restitution, A Theory of Unjust Enrichment*, Oxford University Press, USA (2016), *David Johnston, Reinhard Zimmermann, Unjustified Enrichment, Key Issues in Comparative Perspective*, Cambridge University Press, 2002, *Gerhard Dannemann, The German Law of Unjustified Enrichment and Restitution, A Comparative Introduction*, Oxford University Press, 2009, *Hanoch Dagan, Law and ethics of restitution*, Cambridge University Press, 2004, *Jason Neyers, Mitchell McInnes, Stephen Pitel, Understanding Unjust Enrichment*, Hart Publishing, 2004, *Lawrin Armstrong, The Idea of a Moral Economy, Gerard of Siena on Usury, Restitution, and Prescription*, University of Toronto Press, 2016, *Robert Chambers, Charles Mitchell, James Penner, Philosophical Foundations of the Law of Unjust Enrichment*, Oxford University Press, 2009, *Tariq A. Baloch, Unjust Enrichment and Contract*, Oxford and Portland, Oregon, (2009) *Thomas Krebs, Restitution at the Crossroads, A Comparative Study*, Cavendish Publishing Limited, London. Sidney, 2001, *Graham Virgo, The principles of the law of restitution*, Oxford University Press, 2016, *Peter Jaffey, The Nature and Scope of Restitution, Vitiating Transfers, Imputed Contracts and Disgorgement*, Hart Publishing, 2000, *Richard A. Epstein, The Ubiquity of the Benefit Principle*, 67 Southern California Law Review, Vol. 67, 1994, *Henry Smith, Unjust Enrichment in English and German Law*, Otago Law Review, Vol. 9, 1997, *Mark P. Gergen, What Renders Enrichment Unjust*, Texas Law Review, Vol. 79, 2001, *John Bede Donnelly, Concepts and Principles in Unjust Enrichment, A Comparative study*, Phd Thesis, Deakin University, 2004, *Stojan Cigoj, Komentar čl. 210-219. Zakona o obligacionim odnosima*, Komentar Zakona o obligacionim odnosima, knjiga I, redaktori Borislav Vladojević, Vrleta Krulj, Savremena administracija, Beograd, 1983, 767-835, *Živomir Đorđević, Komentar čl. 210-219. Zakona o obligacionim odnosima*, Komentar Zakona o obligacionim odnosima, knjiga I, redaktori Slobodan Perović, Dragoljub Stojanović, Kulturni centar Gornji Milanovac, Pravni fakultet Kragujevac, 1980, 618-663, *Boris Vizner, Komentar Zakona o*

obveznim (obligacionim) odosima, druga knjiga, Zagreb, 1978, 943-981, Ivana Simonović, *Restitucija u građanskom pravu, domašaj primene*, doktorska disertacija, Univerzitet u Nišu, Pravni fakultet, Niš, 2012, Valentina Cvetković-Đorđević, *Kondicija i pravno neosnovano obogaćenje*, doktorska disertacija, Univerzitet u Beogradu, Pravni fakultet, 2015).

Врховни касациони суд је у ревизијској пресуди Прев. 235/2017 од 02.11.2017. расправљајући питање да ли стечајни дужник, чији се стечај води по одредбама Закона о стечајном поступку, има обавезу да плати накнаду по основу стицања без основа за период коришћења непокретности након отварања стечајног поступка, те је стао на правно становиште да потраживање које је настало и доспело након отварања стечајног поступка тужилац не намирује као стечајни поверилац, јер оно пада на терет стечајне масе, одн. дозвољен је обавезујући захтев према туженом. Имајући у виду наведени правни став Врховног касационог суда (исти правни став је Врховни касациони суд изнео и у решењу Прев. 97/2020 од 11.06.2020. којом су даље расправљене правне последице цитиране ревизијске пресуде), очигледно је да су првостепени и другостепени суд погрешно применили материјално право када су одбили предлог за одређивање привремене мере, сматрајући да тужила није учинила вероватним утужено потраживање. Како на основу такве (погрешне) примене материјалног права тужила трпи ненадокнадиву штету у случају да њен тужбени захтев буде усвојен (нпр. у ревизијском поступку), тада ће се нужно поставити питање зашто је суд (поступајуће судије) грубо повредило материјално право на штету тужиле, посебно у случају ако тужени не буде више имао имовине из које би могао да измири досуђено потраживање.

3. Тужени поставља питање да ли је постојао правни основ да се наведени стругови и виљушкар налазе у пословном простору у Крчедину, те с тим у вези истиче приговор застарелости потраживања по основу закупнине, одн. да се по основу закупнине не може тражити затезна камата за период пре утужења. Тужени није изричито навео, али из оспоравања тужбе види се да се евентуално позива на примену одредбе чл. 79. ст. 5. Закона о стечајном поступку (макар за период за који је неоснован приговор застарелости), одн. да ли је постојао усмени уговор о закупу (пошто писаног уговора о закупу очигледно нема). Тужилац спори постојање било писаног било усмено закљученог уговора о закупу, те је неосновано позивање на чл. 79. ст. 5. Закона о стечајном поступку, одн. неоснован је приговор застарелости. Опреза ради, тужила предлаже да се на ове околности (непостојања закупа) саслушају сведок Илија Девећ, који је био истовремено и власник пословног простора у Крчедину и директор АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад у периоду до дана отварања стечаја над туженим.

Погрешан је правни став туженог да је потраживање тужиле – стечајно потраживање, које је тужила била дужна да пријави у року за пријаву стечајних потраживања из чл. 56. т. 6. Закона о стечајном поступку. Утужено потраживање није постојало пре отварања стечаја над туженим, одн. настало је тек након отварања стечаја а након забране коју је стечајни управник туженом дао власнику пословног простора у Крчедину.

Доказ: 3. Саслушање сведока Илије Девећа кога позвати на адресу Београд, Виле Равијојле 9.

4. Спорна је околност да ли је након 09.02.2009. тужени преко стечајног управника Николе Павловића, писаним путем на начин да је писмено достављено Илији Девећу или тужилци, или усмено у разговору са Илијом Девећем или тужилом, тражио од њих као власника пословног простора у Крчедину да му омогуће преузимање 13 сругова и виљушкара, да ли је у истом периоду дошао до наведеног пословног простора са одговарајућим превозом и опремом за утовар наведених 13 стругова и виљушкара ради преузимања истих и премештања на другу локацију, а да су Илија Девећ и тужила то одбили или да су туженог онемогућили у премештању наведене опреме. Дописи на које се тужени позива нису доказ на те околности.

Доказ: 4. Саслушање Саслушање сведока Илије Девића и тужиље Анђелке Девић, које позвати на адресу Београд, Виле Равијојле 9.

5. Саслушање стечајног управника Николе Павловића, кога позвати на адресу туженог.

5. Спорна је висина утуженог потраживања.

Тужени није навео ниједну конкретну примедбу на налаз и мишљење судских вештака машинске струке Слободана Крњаје од 08.09.2020. о стању и ликвидационој вредности предметне опреме и на налаз и мишљење судског вештака економске струке Радише Питулића од 10.09.2020. и 09.06.2021. на околност висине тржишне закупнине за 531 м² пословног просора у Крчедину. Уместо тога, тужени је приговорио на задатак за вештачење, на могућност обрачуна затезне камате на месечне износе накнаде пре утужења (што су правна питања), с тим што је паушално оспорио висину накнаде (износ од 1,593 евра/м²), без да је дао своје изјашњење о висини могуће накнаде и где је могуће за мању закупнину наћи пословни простор у који се у периоду дуже од 10 година може сместити 51.600 кг опреме (13 стругова и 1 виљушкар). Тужени није у складу са чл. 271. ЗПП оспорио висину закупнине достављајући други налаз или мишљење на ову околност, нити је предложио да се висина закупнине утврди путем другог налаза и мишљења. Тужиља сматра да је такво оспоравање висине утуженог потраживања прво процесно неподобно (чл. 271. ЗПП), а потом и неосновано, јер није наведен ниједан компаративни пример висине закупнине за пословни простор од 531 м² на сличној локацији. Због тога, тужиља тражи да се суд прво изјасни да ли прихвата наведено оспоравање туженог, одн. да ли терет доказивања и даље на тужиљи. Уколико се суд изјасни да је терет доказивања и даље на тужиљи, то ће бити нови допринос повреди права на фер суђење, с тим што тужиља нема другу могућност него, да би спречила наступање штетних последица, предлаже да суд одреди економско-финансијско вештачење на околност висине месечне накнаде за коришћење 531 м² пословног простора у Крчедину, ближе описаног у тужби, за период од 01.06.2011. до 01.06.2021. као и на дан вештачења, тако што ће утврдити укупну накнаду за означени период, уз обрачун законске затезне камате на сваки месечни износ, почев од 05-ог текућег месеца до дана обрачуна, исказано у еврима са обрачуном у динарској противвредности по продајном курсу НБС на дан израде налаза и мишљења вештака.

Доказ: 6. Евентуално економско-финансијско вештачење на означене околности, с тим да се вештачење повери вештаку економске струке Слободану Васићу из Београда, Цара Николаја Другог 61ц.

6. Изјашњење поводом доказа које је тужена доставила уз поднесак од 02.11.2021.

Тужена је уз поднесак доставила допис стечајног управника туженог од 12.10.2021. у којем тужени прво оспорава право ретенције на коју се тужиља позива, са образложењем да су ствари (стругови и виљушкар) изашли из његове државине против његове воље или кад дужник захтева да му се врати ствар која је предата повериоцу на чување или на послуту (чл. 287. ЗОО). Овакво правно изјашњење је у супротности са приговором туженог да не постоји било какав правни основ за потраживање тужиље, јер ако је закључен било уговор о остави (чувању), било уговор о послузи, тада постоји правни посао по којем би били уређени међусобни односи власника пословног простора и туженог. Правно је недоследно с једне стране истицати да тужиља нема било какав правни основ, а са друге стране оспоравати право ретенције позивањем да ипак неки правни основ постоји. Додатна конфузија у изјашњењу туженог настаје јер се тужбени захтев заснива на стицању без основа, одн. потраживању по основу накнаде за коришћење туђе ствари, што подразумева да не постоји правни основ по којем је тужени користио пословни простор у Крњачи, те прво истицање приговора од стране туженог да за то не постоји основ, фактички представља признање основа тужбеног захтева.

Независно од наведеног, тужени није доставио ниједан доказ на околности из чл. 287. ЗОО. Управо супротно, из дописа туженог од 09.02.2009. види се да је стечајни управник туженог

забранио власнику пословног простора у Крчедину свако премештање или употребу стругова и виљушкар. Сходно наведеном, у тренутку наступања правних последица стечаја над туженим, имовина туженог се већ налазила у пословном простору у Крчедину, а тужени је дописом од 09.02.2009. забранио премештање (чиме је показао вољу да стругови и виљушкар остану на затеченом месту) и употребу те опреме. Да би се могао применити институт чувања те опреме, мора се претходно закључити уговор о остави (чл. 712-721. ЗОО), којим би се регулисала међусобна права и обавезе. Тужени није доставио уговор о остави на који се позива. У случају послуге (неименовани уговор према ЗОО), релевантна су правна правила из чл. 582-592. Грађанског законика за Краљевину Србију из 1844. према којим послуга или наруч постоји када се непотрошна ствар даје другоме на употребу без обавезе да онога ко је користи плати накнаду. Како је дописом од 09.02.2009. тужени забранио употребу ствари, то извесно нема основа за позивање на послућу.

Поред тога, у наведеном допису тужени прети тужиљи да уколико одмах по пријему дописа се не одазове на позив, да ће се сматрати да је тужиља одбила да преда предметну опрему, те да ће тужени затражити од суда да одреди принудно извршење у складу са чл. 84. Закона о стечајном поступку.

Тужиља има закониту ретенцију у смислу чл. 286. ЗОО, јер је потраживање по основу накнаде за коришћење туђе ствари доспело. Наведеним дописом од 12.10.2021. тужени је показао јасно изражену вољу да спречи тужиљу у вршењу права ретенције, како би онемогућио тужиљу у наплати утуженог потраживања.

Тужиља се поднеском од 29.10.2021. изјаснила да се тужени неосновано позива на одредбу чл. 287. ЗОО, као и да неосновано прети да ће принудним путем одузети ствари на којима тужиља има право ретенције. У прилог својих навода, тужиља је доставила и јединствену судску праксу да се чл. 84. Закона о стечајном поступку може применити само у почетној фази стечајног поступка, када стечајни управник преузима и пописује стечајну имовину, што у овом предмету није случај. Такође, тужиља је доставила јединствену судску праксу да се одредба чл. 84. Закона о стечајном поступку не може применити ако је спорно право на ствар и/или поводом ствари, одн. да се наведена одредба не може применити када тужиља истиче право ретенције на ствари која је део стечајне масе. Тужени је пропустио да достави наведену судску праксу, како би створио привид да таква судска пракса не постоји.

Доказ: 7. Поднесак тужиље од 29.10.2021. са прилозима

У досадашњем току поступка суд је одбио предложену привремену меру која се односи на:
- обавезу туженог да резервише као трошак стечајне масе туженог износ од 35.405.915,76 увећано за законску затезну камату на износ од 22.403.267 динара почев од дана утужења до исплате и
- забрану туженом да измести описане алатне машине и виљушкар из производног погона тужиље у Крчедину у ул. Цара Душана 43 на кат. парцели 61 КО Крчедин и да их ОТУЋИ из стечајне масе туженог.

Допис туженог од 12.10.2021. је нови доказ у прилог опасности осујећења утуженог потраживања тужиље. Тужиља је доставила детаљно образложење са примерима из праксе Врховног касационог суда да је вероватно утужено потраживање, са напоменом да је став Врховног касационог суда другачији него што су првостепени и другостепени суд изнели приликом одлучивања о привременој мери. Ова парница неће имати смисла, чак и када буде досуђено утужено потраживање, ако у међувремену тужени с једне стране отуђи сву своју имовину, а са друге стране лиши тужиљу права ретенције. Због наведеног, тужиља поново предлаже, да суд пре одржавања припремног рочишта, поново одлучи о привременој мери, па предлаже да суд донесе следеће:

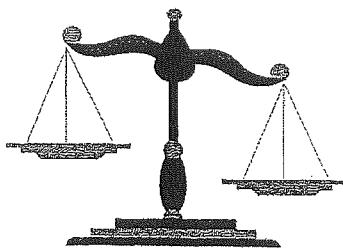
РЕШЕЊЕ

1. Усваја се предложена привремена мера ради обезбеђења потраживања тужиље Анђелке Девић из Београда према туженом Аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА“, акционарско друштво, Нови Сад у стечају у износу од 35.405.915,76 динара са законском затезном каматом на износ од 22.403.267 динара почев од дана утужења до исплате и ради обезбеђења права тужиље да задржи машину за озубљење лучних зуба (Глизон) тип 116 са опремом тежине 7.500 кг, глодалицу за зупчанике 53 А80Х тежине 2.200 кг, универзални струг ВДФ-УФ тежине 13.000 кг, универзални струг ПА631/П тежине 3.850 кг, универзални струг ПА631/А тежине 3.850 кг, универзални струг ПА900Р тежине 3.850 кг, универзални струг ТНП3000 тежине 2.000 кг, универзални струг ТНП160Б тежине 2.000 кг, машина за брушење зуба 51841, тежине 4.000 кг, опрема за метал заваривање и пескарење тежине 200 кг, универзална брусница УФЦ630 тежине 2.000 кг, брус за равно брушење Урба750 тежине 2.000 кг, координатна бушилица 243ИСФ10 тежине 2.000 кг и виљушкар ТУ32 тежине 5.200 кг, који се налазе у производном погону у Крчедину у ул. Цара Душана 43, на кат. парцели 61 КО Крчедин са правом тужиље да прода наведене ствари путем јавног оглашавања и да из остварене цене наплати описано новчано потраживање, тако што:
- тужени се обавезује да резервише као трошак стечајне масе туженог износ од 35.405.915,76 увећано за законску затезну камату на износ од 22.403.267 динара почев од дана утужења до исплате,
 - туженом се ЗАБРАЊУЈЕ да измести описане алатне машине и виљушкар из производног погона тужиље у Крчедину у ул. Цара Душана 43 на кат. парцели 61 КО Крчедин и да их ОТУБИ из стечајне масе туженог.
2. Привремена мера из ст. 1. овог решења траје до правноснажног окончања овог поступка.
3. Жалба на ово решење не одлаже извршење.
4. Привремену меру ће спровести Привредни суд у Новом Саду доставом овог решења туженом.

Београд, 18.11.2021.

Пуномоћник тужиље


ОСВЕТЛИМ Б. ДОБРИЋ
АДВОКАТ
11000 БЕОГРАД, Бирчанинова 15
Телефон: (011) 2687-514
Моб. бр. 11-3-909



ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ

21000 Нови Сад

Сутјеска 3

н/р стечајног управника Николе Павловића

н/р стечајног судије Владислава Куртека

2. Ст. 9/2010

Предмет: Поводом позива стечајног управника за добровољну предају опреме

Стечајни управник је, преко пуномоћника адв. Зорице Банић, адвоката из Новог Сада, путем емаила упутио 12.10.2021. позив за добровољну предају опреме и то 13 алатних машина и једног виљушкара, са упозорењем да уколико клијент Анђелка Девећ, коју заступама у парничном предмету П. 1569/2021 пред Привредним судом у Новом Саду, не одазове се позиву за добровољну предају опреме и виљушкара, да ће стечајни управник затражити да суд одреди принудно извршење у складу са чл. 84. Закона о стечајном поступку.

Прво указујем да је наведени допис погрешно адресиран на моју адресу, јер не заступама Анђелку Девећ у стечајном поступку.

Друго, опреза ради указујем да се поводом законског заложног права на предметним алатним машинама и виљушкару и даље води парнични поступак пред Привредним судом у Новом Саду под посл. бр. П. 1569/2021 у којем се предлаже доношење следеће

ПРЕСУДЕ

1. Усваја се тужбени захтев и обавезује се тужени Аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА“, акционарско друштво, Нови Сад у стечају да плати тужиљи Анђелки Девећ из Београда износ од 35.405.915,76 динара са законском затезном каматом на износ од 22.403.267 динара почев од дана утужења (10.06.2021. године) до исплате.

2. Утврђује се право тужиље да задржи машину за озубљење лучних зуба (Глизон) тип 116 са опремом тежине 7.500 кг, глодалицу за зупчанике 53 А80Х тежине 2.200 кг, универзални струг ВДФ-УФ тежине 13.000 кг, универзални струг ПА631/П тежине 3.850 кг, универзални струг ПА631/А тежине 3.850 кг, универзални струг ПА900Р тежине 3.850 кг, универзални струг ТНП3000 тежине 2.000 кг, универзални струг ТНП160Б тежине 2.000 кг, машина за брушење зуба 51841, тежине 4.000 кг, опрема за метал заваривање и пескарење тежине 200 кг, универзална брусница УФЦ630 тежине 2.000 кг, брус за равно брушење Урба750 тежине 2.000 кг, координатна бушилаца 243ИСФ10 тежине 2.000 кг и виљушкар ТУ32 тежине 5.200 кг, који се налазе у производном погону у Крчедину у ул. Цара Душана 43, на кат. парцели 61 КО Крчедин

да прода наведене ствари путем јавног оглашавања и да из остварене цене наплати потраживање из ст. 1. ове пресуде.

3. Обавезује се тужени да плати тужили трошкове парничног поступка колико буду изнели по ТТ и АТРС у року од 15 дана.

Доказ: Тужба у предмету П. 1569/2021

Треће, утужено потраживање је настало услед тога што је стечајни управник дописом од 09.02.2009. обавестио Илију Девића да је решењем Трговинског суда у Новом Саду Ст. 27/2008 од 15.12.2008. отворен стечај над АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад, да је пописна комисија стечајног дужника извршила попис опреме и материјала на локацији Крчедин (непокретност је у то време била у својини Илије Девића из Београда) и да су та средства део стечајне масе. Стечајни управник Никола Павловић је у наведеном допису навео да је ЗАБРАЊЕНО свако премештање или употреба тих средстава без писменог овлашћења стечајног управника.

Из наведеног дописа проистиче да је одмах након отварања стечајног поступка, у поступку преузимања стечајне масе пописао и преузео наведене алатне машине, те да нема законског основа да се стечајни управник позива на одредбу чл. 84. Закона о стечајном поступку која се према јединственој судској пракси примењује само у почетној фази стечајног поступка ако лице које држи ствари које улазе у стечајну масу одбије да их преда стечајном управнику. Такође, према јединственој судској пракси у погледу примене чл. 84. Закона о стечајном поступку (као и чл. 105. Закона о стечају који предвиђа исту одредбу), не може се на основу одредаба чл. 105. ст. 2. Закона о стечају преузети ствар када је њена припадност стечајној маси стечајног дужника, одн. наведена законска одредба се може применити само приликом првобитног преузимања имовине стечајног дужника (решење Привредног апелационог суда Пвж. бр. 233/2017 од 14.06.2017. – Судска пракса привредних судова, Билтен бр. 4/2017, Одговори на питања привредних судова који су утврђени на седницама Одељења за привредне спорове Привредног апелационог суда одржаним 16.11, 17.11, 20.11. и 31.11.2017. и на седници Одељења за привредне преступе одржаној 17.11.2017. године (исти став је објављен и у Билтену судске праксе бр. 4/14 стечајни поступак питање бр. 5., решење Привредног апелационог суда Пвж. бр. 560/2015 од 1.11.2015. – Судска пракса привредних судова – Билтен бр. 1/2016, Одговори на питања привредних судова који су утврђени на седницама Одељења за привредне спорове Привредног апелационог суда одржаним 12.11.2013, и 14.11.2013. и на седници Одељења за привредне преступе одржаној 6.11.2013. године (исти став је објављен и у Билтену судске праксе бр. 3/13, решење Привредног апелационог суда Пвж бр. 958/2013. од 26.12.2013. решење Привредног апелационог суда Пж. 730/2011 од 2.8.2011. решење Привредног апелационог суда 8. Пвж бр. 61/18 од 01.03.2018.

У конкретном случају испуњена су оба услова која спречавају примену чл. 84. Закона о стечајном поступку. Прво, спорно је право стечајног дужника да преузме наведене покретне ствари, јер је Анђелка Девић у парничном поступку истакла захтев да се утврди да она има право да задржи (право ретенције) и право да прода наведене алатне машине и виљушкар, како би из остварене купопродајне цене наплатила утужено потраживање. Друго, стечајни управник је преклудирао са позивањем на одредбу чл. 84. Закона о стечајном поступку, јер се она може применити само код првобитног преузимања имовине стечајног дужника, што је стечајни управник и урадио путем наведеног дописа од 09.02.2009. те не може поново преузети оно што је већ једном преузео.

Четврто, наведени позив стечајног управника је злоупотреба права из чл. 84. Закона о стечајном поступку, како би стечајни управник прикрио свој пропуст да евидентира обавезу стечајне масе у висини уобичајене месечне закупнине за смештај наведених алатних машина и виљушкара у туђем пословном простору на локацији у Крчедину, те је тако створио трошак стечајне масе по основу накнаде за коришћење туђе ствари (чл. 219. Закона о облигационим односима) у периоду од 2009. године па до сада, који одбија да плати. Наведени трошак је настао услед радњи

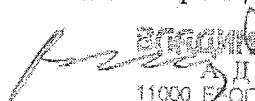
стечајног управника, у току трајања стечајног поступка, те порицање стечајног управника да не постоји обавеза да се плати било каква накнада представља грубу повреду обавезе стечајног управника, све на штету стечајне масе и стечајног поступка. Злоупотреба се састоји у томе што стечајни управник прети предузимањем мера на које по Закону о стечајном поступку нема право, како би онемогућио Анђелку Девић, пре правноснажног окончања наведеног парничног поступка, да оствари право које јој по закону припада. Напомињемо да је Анђелка Девић предлагала разговоре ради мирног решења спора, али да је стечајни управник то одбио.

Одлука суда о предложеној привременој мери није одлука о меритуму спора и тужбеном захтеву, те позивање стечајног управника по том основу нема никакав значај.

Предлажемо да стечајни судија, уколико стечајни управник стварно и предложи доношење решења по основу чл. 84. Закона о стечајном поступку, одбије такав предлог као неоснован из свих описаних разлога. Свака даља злоупотреба права имаће за последицу предузимање свих законом предвиђених мера и поступака.

Београд, 29.10.2021.

Владимир Љ. Добрић, адв.


ВЛАДИМИР Љ. ДОБРИЋ
АДВОКАТ
11000 БЕОГРАД, Бирчаниновца 15
Телефон: (011) 2687-514
М/С: 664 1103-658

**ADVOKAT
ZORICA BANIĆ**
Novi Sad, Vase Stajića br.13
Tel/fax: +381 21 528 516
Mob: +381 63 8042639
email:adv.zoricabanic@gmail.com

**DEVIĆ ANDELKA
VILE RAVOJOJLE BR. 9
11000 BEOGRAD**

PREDMET: POZIV ZA DOBROVOLJNU PREDAJU OPREME

Poštovana,
obraćam Vam se u ime klijenta ATP Vojvodina a.d. Novi Sad - u stečaju, koga zastupa stečajni upravnik Nikola Pavlović.

U Vašoj nekretnini u Krčedinu, Cara Dušana br. 43 nalazi se oprema koja je u vlasništvu mog klijenta i to:

- 1.mašina za ozubljenje lučnih zuba (glizon) tip 116 sa opremom težine 7500kg.,
- 2.glođarica za zubčanike 53A80X težine 2200kg.,
- 3.univerzalni strug VDF-UF težine 13000 kg.,
- 4.univerzalni strug PA631/P težine 3850kg.,
5. univerzalni strug PA631/A težine 3850kg
6. univerzalni strug PA900R težine 3850kg
7. univerzalni strug TNP 3000 težine 2000kg.,
- 8.univerzalni strug TNP 160B težine 2000kg.,
- 9.mašina za brušenje zuba 51841 težine 4000 kg.,
- 10.oprema za metal, zavarivanje i peskarenje težine 200 kg.,
- 11.univerzalna brusilica UFC 630 težine 2000kg.,
- 12.brus za ravno brušenje Urba 750 težine 2000kg.,
- 13.koordinatna bušilica 243ISF10 težine 2000kg.,
- 14.viljuškar TU32 težine 5200kg.

U postupku koji se vodi pred Privrednim sudom u Novom Sadu P.1569/2021 po Vašoj tužbi doneto je pravosnažno Rešenje P. 1569/2021 od 25.06.2021.g. potvrđeno Rešenjem Privrednog apelacionog suda 2 Pž.6864/21 od 26.08.2021.g., kojim se odbija Vaš predlog za izdavanje privremene mere u pogledu zabrane izmeštanja opreme u vlasništvu mog klijenta iz objekta u Vašem vlasništvu na adresi Krčedin, Cara Dušana 43.

Imajući u vidu predmetno Rešenje ovim putem Vas molim da opredelite termin kada moj klijent može da preuzme gore navedenu opremu, te da o istom blagovremeno izvestite mog klijenta radi organizacije preuzimanja predmetnih mašina i opreme, imajući u vidu obavezu koja je naložena stečajnom upravniku u stečajnom postupku.

Rešenjem Privrednog suda u Novom Sadu 2.St 9/2010 od 22.01.2020.g. stečajnom upravniku je naloženo da se izvrši unovčavanje predmetne imovine, te stečajni upravnik postupajući po nalogu suda ima zakonsku obavezu da preuzme predmetnu opremu.

Takođe, napominjemo da je odredbom člana 287. ZOO, propisano da pravo zadržavanja poverilac nema, kad dužnik zahteva da mu se vrati stvar koja je izašla iz njegove državine protiv njegove volje, ili kad dužnik zahteva da mu se vrati stvar koja je predata poveriocu na čuvanje ili na poslugu.

Ukoliko se ne odazovete na ovaj poziv ODMAH po prijemu smatraćemo da ste odbili da dobrovoljno predate predmetnu opremu, moj klijent će biti prinuđen da zatraži od suda prinudno izvršenje u skladu sa član 84. Zakona o stečajnom postupku.

U Novom Sadu, 12.10.2021.g.

Za ATP Vojvodina u stečaju

Banić Z

ADVOKAT
Zorica Banić
Novi Sad, Vase Stajića 13
Tel. 021/528-518



ПОТВРДА О ПРИЈЕМУ ПОШИЉКЕ

02
PTT 21235

3681 12.10.21 15h
(Жиг поште) 47 605

RE631629061RS
(Пријемни број)

10g
(Маса)

90.00
(Поштарина)

Полуњава пошљаоца:

ПРИМАЈАЦ: Adresar Vladimir 4 Dobrin Vukobratova 15 11000 Beograd (Поштански број) (Место) [][][][][][] (Поштански адресни код)	Посебне услуге (Непотребно прецртати)					
	<table border="1"> <tr> <td>Повратница</td> <td>Авионом</td> </tr> <tr> <td>Лично</td> <td></td> </tr> </table>	Повратница	Авионом	Лично		Откупнина: дин. Вредност: дин. Потврђујем тачност уписаних података и захтеваних услуга (Потпис пошљаоца)
Повратница	Авионом					
Лично						

Обр. П-2 Штамп. П. Пошта Србије, РТ „Хабризна пошта“ - Београд

www.posta.rs



ПОТВРДА О ПРИЈЕМУ ПОШИЉКЕ

02
PTT 21235
3681 12.10.21 15h
(Жиг поште) 46 605

RE631629058RS
(Пријемни број)

10g
(Маса)

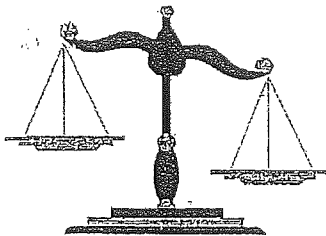
90.00
(Поштарина)

Полуњава пошљаоца:

ПРИМАЈАЦ: Dena Anđelka Vile Raljeve 9 11000 Beograd (Поштански број) (Место) [][][][][][] (Поштански адресни код)	Посебне услуге (Непотребно прецртати)					
	<table border="1"> <tr> <td>Повратница</td> <td>Авионом</td> </tr> <tr> <td>Лично</td> <td></td> </tr> </table>	Повратница	Авионом	Лично		Откупнина: дин. Вредност: дин. Потврђујем тачност уписаних података и захтеваних услуга (Потпис пошљаоца)
Повратница	Авионом					
Лично						

Обр. П-2 Штамп. П. Пошта Србије, РТ „Хабризна пошта“ - Београд

www.posta.rs



ПОКРЕТАЧ ЗА
Заједничка адвокатска канцеларија Добрић Тужкоца

Владимир Љ. Добрић
Бранислав В. Маринковић

Адвокати

Душан М. Васиљевић
Ана Н. Деспотовић

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
21000 Нови Сад
Сутјеска 3

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено!!!	
Обично дана _____ Рно _____	
Примерака _____ прилога _____	
ПРИМЉЕНО 10. 06. 2021	
Таксирано са _____ дин. Без таксе	
Мањак таксе од _____ динара	
Број _____ 201 _____	Потпис _____
Време: _____	

П. 1568/21

Тужилац: Ањелка Девећ из Београда, Виле Равијојле 9, ЈМБГ 2109977885018, коју заступа Владимир Љ. Добрић, адвокат из Београда, Бирчанинова 15, по пуномоћју у прилогу.

Тужени: Аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА“, акционарско друштво, Нови Сад у стечају, Нови Сад, мат. бр. 08041750, ПИБ 100239349, кога заступа стечајни управник Никола Павловић

ТУЖБА РАДИ ИСПЛАТЕ ДУГА
са предлогом за издавање привремене мере

вр. пред. спора 35.405.915,76 дин.
21 прилог са пуномоћјем

Над туженим се води стечајни поступак под посл. бр. 2 Ст. 9/2010 код Привредног суда у Новом Саду, што је од значаја за стварну и месну надлежност овог суда.

Активна легитимација тужиље проистиче из чињенице да је сувласник непокретности и то производног погона на локацији Цара Душана 43 у Крчедину – кат. парцела 5568 КО Крчедин са 2/3 идеалног дела, заједно са Надеждом Девећ из Крчедина, Цара Душана 43, која је сувласник са 1/2 идеалног дела.

Доказ: 1. Извод из листа непокретности 5568 КО Крчедин

Тужиља је наведену непокретност као ванкњижну својину у делу 2/3 идеалног дела стекла од Илије и Златице Девећа из Београда.

Доказ: 2. Уговор о поклону непокретности са овером потписа код јавног бележника Алексе Вељића из Инђије. ОПУ 680-2016 од 30.08.2016.

Власник са 1/3 идеалног дела непокретности била је Надежна Девећ.

Доказ: 3. Извод из земљишне књиге ЗКУЛ 1057 КО Крчедин, Препис листа непокретности бр. 5568 КО Крчедин.

Потраживање према туженом у износу од 1,593 евра/м² месечно за 2/3 идеалног дела 531 м² описаног производног погона за период 01.06.2011. до 30.08.2016. у укупном износу од

12.214.239,00 динара по основу накнаде за коришћење туђе ствари Илија Девић је уступио тужиљи по основу уговора о цесији од 08.06.2021.

Доказ: 4. Уговор о цесији од 10.06.2021.

Потраживање према туженом у износу од 1,593 евра/м² у динарској противвредности месечно за 1/3 идеалног дела 531 м² описаног производног погона за период 01.06.2011. до 08.06.2021., у укупном износу од 11.801.972,00 као и сва будућа потраживања по основу накнаде за коришћење туђе ствари Надежда Девић је пренела по основу уговора о цесији од 01.06.2021. на тужиљу.

Доказ: 5. Уговор о цесији од 10.06.2021.

Пасивна легитимација туженог проистиче из чињенице да је дана 09.02.2009. стечајни управник туженог Никола Павловић дописом обавестио Илију Девића да је решењем Трговинског суда у Новом Саду Ст. 27/2008 од 15.12.2008. отворен стечај над АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад, да је пописна комисија стечајног дужника извршила попис опреме и материјала на локацији Крчедин (непокретност је у то време била у својини Илије Девића из Београда) и да су та средства део стечајне масе. Стечајни управник Никола Павловић је у наведеном допису навео да је ЗАБРАЊЕНО свако премештање или употреба тих средстава без писменог овлашћења стечајног управника.

Доказ: 6. Допис стечајног управника Николе Павловића од 09.02.2009.

Међу странкама је неспорно да се забрана стечајног управника Николе Павловића односила на 13 алатних машина и 1 виљушкар и то:

Okvirni pregled težine OPREMA ATP VOJVODINA a.d. U STECAJU (lokacija Krcedin)		
Redni broj	Naziv	Kg
1	Mašina za ozubljenje lučnih zuba (Glizon) tip 116 sa opremom	7,500
2	Glodarića za zupčanike 53 A 80 H	2,200
3	Univerzalni strug VDF-UF	13,000
4	Univerzalni strug PA631/P	3,850
5	Univerzalni strug PA631/A	3,850
6	Univerzalni strug PA900R	3,850
7	Univerzalni strug TNP3000	2,000
8	Univerzalni strug TNP160 B	2,000
9	Mašina za brušenje zuba 51841	4,000
10	Oprema za metal zavarivanje i peskarenje	200
11	Univerzalna brusilica UFC 630	2,000
12	Brus za ravno brus. Urba 750	2,000
13	Koordinatna brusilica 243(SF)10	2,000
14	Viљуškar T-U 32	5,200
Ukupno:		53,650

Први пут након дописа од 09.02.2009. стечајни управник туженог се обратио Илији Девићу у вези наведених алатних машина и виљушкара дописом од 31.08.2020. у којем је тражио да се омогући овлашћеном лицу стечајног дужника приступ наведеним алатним машинама и виљушкару ради процене вредности.

Доказ: 7. Допис стечајног управника Николе Павловића од 31.08.2020.

Тужила је дописом од 05.10.2020. обавестила стечајног управника туженог да ће омогућити процену вредности алатних машина и виљушкара судском вештаку кога тужени одреди.

Доказ: 8. Допис тужиле од 05.10.2020.

Тужила је 10.10.2020. омогућила приступ алатним машинама и виљушкару сталном судском вештаку машинске струке Александру Медићу из Новог Сада, кога је одредио стечајни управник туженог и који је о томе сачинио Извештај о инспекцији од 02.11.2020.

Доказ: 9. Извештај о инспекцији судског вештака машинске струке Александра Медића из Новог Сада од 02.11.2020. и Извештај о процени вредности имовине АТП „Војводина“ а.д. у стечају на дан 31.05.2020. од фирме ФинСелект д.о.о. од 07.07.2020.

Власници непокретности (производни погон у Крчедину, Цара Душана 43, који се налази на кат. парцели б1 КО Крчедин) Анђелка Девић и Надежда Девић, упутили су преко пуномоћника 14.09.2020. захтев за исплату износа од 11.604.041,10 динара, што је противвредност од 98.684,73 евра по основу накнаде за коришћење наведене непокретности од стране туженог за смештај и чување описаних алатних машина у периоду од 01.07.2016. до 01.09.2020. (чл. 219. Закона о облигационим односима). У наведеном допису тужила је навела да ће користити право задржавања (*ius retentionis*) на наведеним алатним машинама и виљушкару у складу са чл. 286. ст. 1. Закона о облигационим односима све док им потраживање не буде намирено у целости. Поред тога у допису је наведено да ће се користити право из чл. 289. Закона о облигационим односима да се из задржаних ствари наплате на исти начин као заложни поверилац.

Доказ: 10. Допис тужиле од 14.09.2020.

У прилогу дописа, тужила је доставила Извод из листа непокретности 5568 КО Крчедин, Налаз и мишљење вештака машинске струке Слободана Крњаја од 08.09.2020. и Налаз и мишљење судског вештака економско финансијске струке Радише Питулића од 10.09.2020.

Доказ: 11. Извод из листа непокретности 5568 КО Крчедин (доказ под ред. бр. 1.)
12. Налаз и мишљење вештака машинске струке Слободана Крњаја од 08.09.2020.
13. Налаз и мишљење судског вештака економско финансијске струке Радише Питулића од 10.09.2020.

У допису стечајног управника Николе Павловића од 25.09.2020. наведено је да је Закон о стечајном поступку *lex specialis* у односу на Закон о облигационим односима, да стечајном управнику није познато да је закључен уговор о закупу, као и не постоји обавеза по основу закуподавног односа. Због тога је стечајни управник туженог оспорио захтев за накнаду по основу коришћења туђе ствари.

Доказ: 14. Допис стечајног управника туженог од 25.09.2020. (са дописима од 23.04. и 26.04.2012. као и 17.05.2016.)

У наведеном допису од 25.09.2020. стечајни управник је навео да је дописима од 09.02.2009. 23.04. и 26.04.2012. као и 17.05.2016. тражио да се представницима стечајног дужника омогући попис наведене имовине и њено преузимање, те да је у ту сврху ангажована и приватна агенција Беопротект д.о.о. из Београда, али да је адв. Емир Јаџаревић одбио било какав контакт по питању пописа и преузимања опреме.

Тужила указује да у допису од 09.02.2009. нема захтева стечајног управника да преузме наведене алатне машине и виљушкар, већ управо супротно, стечајни управник туженог је забранио премештање и употребу наведене опреме, чиме је онемогућио власника непокретности да

непокретност у којој су смештене наведене алатне машине и виљушкар користи за своје потребе. У дописима од 09.02.2009. 23.04. и 26.04.2012. као и 17.05.2016. стечајни управник туженог није тражио преузимање наведене опреме, већ могућност да изврши процену вредности. Опреза рада, тужила истиче да наведени дописи никада нису достављени ни ранијем власнику непокретности Илији Девићу, нити садашњим власницима Анђелки Девић и Надежди Нади Девић.

Доказ: 15. Неспорно, терет доказивања на туженом.

Дакле не постоји доказ да је тужени тражио преузимање наведених алатних машина и виљушкара, а да било ранији власник Илија Девић или садашњи власници непокретности то нису дозволили. Такође, навод туженог да је тужени тражио да му власници непокретности омогуће приступ алатним машинама и виљушкару ради процене вредности, а да му то није омогућено није основан ни логичан. Наиме, стечајни управник туженог је одмах након отварања стечаја над АТП „Војводина“ а.д. Нови Сад (сада у стечају) урадио процену ликвидационе вредности наведене опреме и приказао је у Економско-финансијском извешају стечајног дужника. Да му није омогућена процена, он је не би могао приказати у ЕФИ-ју. Након тога, исту вредност наведене опреме стечајни управник је приказао и у Плану реорганизације, чији је он био предлагач. Проценитељ кога је ангажовао стечајни управник - фирма ФинСелект д.о.о. из Новог Сада је 07.07.2020. наведену опрему проценила под ознаком Процесна опрема (у Крчедину) на дупло већу вредност од оне на коју је стечајни управник навео у Економско-финансијском извешају и Плану реорганизације, тј. процена је урађена на износ од 34.813,14 евра или 4.093.600,00 динара.

Доказ: 16. Неспорно, по потреби увид у ЕФИ од 21.04.2020. у План реорганизације потврђен решењем Привредног суда у Новом Саду Ст. 9/2010 од 08.10.2011. које исправе се налазе у стечајном спису код овог суда под Ст. 9/2010.

17. Процену фирме ФинСелект д.о.о. из Новог Сада је 07.07.2020. (стр. 22. процене)

Поред тога, тужила указује да су наводи стечајног управника нелогични, јер не постоји ниједан разлог због којег власници непокретности у којој се налазе наведене алатне машине и виљушкар не би омогућили попис наведене опреме 2010. 2012. или у било које друго време, а да су то омогућили туженом 10.10.2020.

Правни основ тужбеног захтева налази се у чл. 219. Закона о облигационим односима. Како тужени спори правни основ, тужила указује да је накнада за коришћење туђе ствари посебан вид стицања без основа (неоснованог обогаћења). Неосновано обогаћење везује се за принцип да се нико не може обогатити на туђи рачун. Ово начело исказано је у познатој Помпонијевој изреци: „*Natura aequum est neminem cum alterius detrimento fieri locupletiores*“ (Just. Digesta, 12,6,14) што у преводу значи да је по природи правично да се нико не обогати на штету другог. Ово начело потиче из грчке филозофије и у складу је са Аристотеловим учењем о корективној правди. Није свако богаћење забрањено, већ само оно које је изричито законом забрањено (Planiol, M. -- Ripert, G.: *Traité pratique de droit civil français, Paris 1954, t. VII, Obligations, стр. 50.*). У новијој правној историји Хуго Гроцијус, био је први који је формулисао општу правну норму о обавези враћања која се рађа из обогаћења на рачун другог. Као опште правно средство у случају стицања без основа, почев од краја 18. века, користила се тужба *actio de in rem verso*. (Даниловић Ј, „*Actio de in rem verso od rimskog prava do Austrijskog građanskog zakonika*“, *Анали Правног факултета у Београду, XV, 1968. стр. 243—264.*) Битан елемент увећања имовине једног лица на рачун имовине другог лица налази се и у Француском грађанском законнику из 1804. (чл. 1371.). Слично је и у немачкој правној теорији, јер је Савињ сматрао да је кондикција процесно средство које стоји на располагању осиромашеном увек када дође до „увећања једне имовине смањењем друге и то увек без основа или када је првобитни основ отпао“ (*Karl Friedrich von Savigny, Sistem des heutigen romanischen Rechts, T. V. 14, Berlin, издање 1899.*)

У савременим правним системима (укључујући и Закон о облигационим односима) прави се разлика између случајева у којима се реституција тражи кондикцијом у односу на оне у којима се реституција тражи верзионом тужбом. Кондикцијом су заштићени случајеви у којима долази до прелазна имовинских вредности извршењем неосноване престације, тј. испуњењем дуга који не постоји или чији је основ престао да постоји (правило из чл. 210. Закона о облигационим односима). Верзиона тужба је користи у случајевима употребе туђе ствари без правног основа (чл. 219. Закона о облигационим односима) или обрнуто, када вредност једне ствари се увећа на рачун имовине другога без правног основа.

Као посебан појавни облик стицања без основа чл. 219. Закона о облигационим односима одређује:

„Кад је неко туђу ствар употребио у своју корист, ималац може захтевати, независно од права на накнаду штете, или у одсуству ове, да му овај накнади корист коју је имао од употребе.“

У Општем имовинском законик у користи се термин “неоправдано користовање туђим”, што најбоље показује конкретну ситуацију у овом спору, јер је тужени неоправдано користио непокретности тужиоца за смештај алатних машина и виљушкара. Да се ради о неоправданом или неоснованом коришћењу непокретности тужиље говори неспорна чињеница да о томе не постоји уговор о закупу, одн. да је до неоснованог коришћења непокретности тужиље дошло на основу забране туженог да измести алатне машине и виљушкар из своје непокретности. Обавеза туженог има правни карактер трошкова стечајног поступка, јер су наведени трошкови настали након отварања стечаја над туженим, а на основу радње стечајног управника туженог. Одредба чл. 79. ст. 5. чл. 83. Закона о стечајном поступку одређује да се трошковима стечајног поступка сматрају и трошкови закупа после покретања стечајног поступка. Трошкови су настали на основу радње стечајног управника који има правни положај органа управљања стечајним дужником (чл. 16. Закона о стечајном поступку) по основу управљања делом стечајне масе (Вук Радовић, *Стечајни исплатни редови, Актуелна питања савременог законодавства*, Будва, 2005, 181). Након што је стечајни управник наложио власнику производног погона у Крчедину да не помера алатне машине и виљушкар из свог пословног простора, он је створио обавезу на терет имовине власника тог простора да складишти и чува наведену опрему, при чему за то није платио тржишну закупнину, коју би платио по уобичајеном току ствари да је закључио уговор о закупу. На тај начин је остварена корист стечајне масе туженог на терет имовине власника наведеног производног простора.

У допису тужиље од 02.09.2020. наведено је да се захтев за исплату односи само за 4 последње године, а не за последњих 10 година, имајући у виду да се за потраживање по основу чл. 219. Закона о облигационим односима примењује општи рок застарелости од 10 година из чл. 371. Закона о облигационим односима. Такође је указано да уколико стечајни управник буде неосновано оспоравао наведени захтев, да ће се у судском поступку тражити накнада за коришћење туђе ствари за свих 10 година.

Поводом неоснованог оспоравања постављеног потраживања од стране стечајног управника туженог, тужилац наводи да се не може применити чл. 74. ст. 3. и чл. 79. Закона о стечајном поступку јер се потраживање у износу од 11.604.041,10 динара не односи на уговор који је закључен пре стечаја, већ на потраживање које је настало У ТОКУ ТРАЈАЊА СТЕЧАЈНОГ ПОСТУПКА услед радњи стечајног управника, одмах након наступања последица стечаја. У том смислу, ради се о трошковима стечајног поступка по основу чл. 17. (предузимање мера које се односе на чување и смештај стечајне имовине) а у вези чл. 35. ст. 2. т. 1. Закона о стечајном поступку. По својој правној природи ово потраживање је истоветно са потраживањем из чл. 219. Закона о облигационим односима. Наиме, у допису од 09.02.2009. (који је стечајни управник туженог потписао у име туженог) стечајни управник је ЗАБРАНИО Илији Девићу да премешта наведену опрему, чиме је створена обавезу тадашњег власника пословног простора у Крчедину на кат. парцели 61 КО Крчедин – да на терет његове имовине чува наведену процесну

опрему и виљушкар. На тај начин стечајни управник туженог је створио дуг – обавезу стечајне масе у току трајања стечајног поступка, јер се не може власнику имовине (у овом случају непокретности у Крчедину) наложити да се његова имовина оптерети за смештај имовине стечајног дужника - процесне опреме (укупне тежине 53.650 кг) и виљушкара, а да за то власник имовине нема право на одговарајућу накнаду у висини тржишне закупнине. Околност да се наведене алатне машине и виљушкар налазе у производном погону тужиље види се из оба налаза вештака машинске струке Слободана Крњаја и Александра Медића.

Навод туженог да се на конкретан случај не примењује чл. 219. Закона о облигационим односима јер је Закон о стечајном поступку *lex specialis* – неоснован је, јер Законом о стечајном поступку није искључена примена чл. 219. Закона о облигационим односима, нити је питање стицања без основа, одн. неосновано коришћење туђе ствари регулисано тим законом да би било услова за примену правила *lex specialis derogat legi generali*. Уколико би било супротно, тужени као стечајни дужник би могао да користи струју да је не плаћа, могао би да користи туђу имовину за своје потребе а да за то нема никакве обавезе и сл.

Висина тужбеног захтева је одређена у складу са јединственом ставом судске праксе да се накнада одмерава у висини закупнине, која би се по редовном току ствари наплаћивала за коришћење исте непокретности за смештај описаних алатних машина и виљушкара. За наведену обавезу стечајни управник је знао или је по редовном току ствари морао знати одмах након што је упутио допис од 09.02.2009. године. Наведена обавеза – трошак стечајне масе је настао без обзира да ли је стечајни управник туженог евидентирао наведени трошак и поднео га на одобрење стечајном судији у смислу обавезе из чл. 12. Закона о стечајном поступку.

Висина накнаде је утужена за период од 01.06.2011. до 01.06.2021. тј. за период од 10 година пре подношења тужбе, с тим да тужиља задржава право да и након подношења тужбе повећа тужбени захтев за онај износ потраживања који настане након утужења.

На околност висине утуженог потраживања тужиља доставља Налаз и мишљење вештака машинске струке Слободана Крњаја од 08.09.2020. (на околност идентификације алатних машина и виљушкара, њихове масе и површине непокретности коју заузимају)(доказ под ред. бр. 12) и Налаз и мишљење судског вештака економско финансијске струке Радише Питулића од 10.09.2020. (на околност колико износи закупнина за 531 м² непокретности која се налази на локацији Цара Душана 43 у Крчедину – кат, парцела 5568 КО Крчедин у периоду од 01.07.2016. до 31.08.2020.) (доказ под ред. бр. 13). Судски вештак економске струке Радиша Питулић је утврдио у свом налазу да је тржишна висина закупнине описане непокретности 1,593 евра/м², што за означени период за 531 м², обрачунато са законском затезном каматом на износ месечне закупнине до 31.08.2020. износи 11.604.041,10 динара или прерачунато по средњем курсу НБС на дан 10.09.2020. – 98.684,73 евра (курс 17,5870 РСД/ЕУР). Тужиља није тражила да се обрачуна накнада за цео период од 10 година, очекујући да ће стечајни управник прихватити неспоран основ потраживања. Како тужени и даље оспорава право тужиљи на потраживање по описаном основу, утужено је укупно потраживање за период од свих 10 година. Према налазу и мишљењу вештака економске струке Радише Питулића од 09.06.2021. укупно потраживање по том основу износи 35.405.915,76 динара, од чега 22.403.267 динара по основу доспеле а неплаћене главнице и 13.002.648,76 динара по основу обрачунате законске затезне камате за укупан период.

Доказ: 17. Налаз и мишљење судског вештака Радише Питулића од 09.06.2021.

Тужиља задржава право да преиначи тужбу у току трајања парнице за накнаду која доспева после утужења.

Стечајни управник туженог је 02.06.2021. упутио допис у којем тражи да се омогући присту наведеним алатним машинама и виљушкару ради поновне процене (као да процена није извршена

10.10.2020. и о чему је сачињен Извештај о инспекцији судског вештака машинске струке Александра Медића из Новог Сада од 02.11.2020. Поред тога, стечајни управник туженог наводи да ће у периоду од 10.06. до 20.06.2021. извршити преузимање наведене опреме, а ако му то Илија Девид (и тужила) не омогуће да ће поступити у складу са чл. 84. Закона о стечајном поступку. Одредба чл. 84. ст. 2. Закона о стечајном поступку одређује да „ако се одбије предаја ствари које улазе у имовину стечајног дужника, стечајни управник ће од стечајног суда затражити да спроведе принудно извршење на основу правноснажног решења о покретању стечајног поступка. Уз налог за предају ствари, стечајни суд може према стечајном дужнику или трећем лицу одредити и мере принуде ради спровођења извршења“. Судска пракса привредних судова је јединствена да се чл. 84. Закона о стечајном поступку (као и истоветна одредба чл. 105. Закона о стечају) може применити само приликом првобитног преузимања имовине стечајног дужника, што није случај у овом предмету.

Доказ: 17. Допис туженог од 02.06.2021.

Наведени допис показује да тужени има намеру да осујети потраживање тужиле, те да тужила нема други начин, већ да судским путем тражи заштиту свог потраживања, укључујући и заштиту права задржавања (*ius retentionis*) на описаним алатним машинама и процесној опреми. Тужила указује да је наведена опрема процењена од стране судског вештака машинске струке Слободана Крњаја на износ од 1.895.000 динара, што је противвредност од 16.119 евра, а да је судски вештак машинске струке Александар Медић (којег је тужени ангажовао) потврдио процену фирме ФинСелект д.о.о. на дан 31.05.2020. који су ову опрему проценили на износ од 34.813,14 евра или 4.093.600,00 динара. Без обзира која процена се узме у обзир, очигледно је да је вредност наведене опреме неколико пута мања од висине утуженог потраживања. Допис стечајног управника туженог у којем показује намеру да преузме наведену опрему пре него што је признао и измирио потраживање тужиле, јасно указује да се ради о поступању стечајног управника које срачунато на онемогућавање остваривања потраживања тужиле, за које постоје писани и неспорни докази.

Због наведеног, тужила предлаже да суд донесе следећу:

ПРЕСУДУ

1. Усваја се тужбени захтев и обавезује се тужени Аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА“, акционарско друштво, Нови Сад у стечају да плати тужили Анђелки Девид из Београда износ од 35.405.915,76 динара са законском затезном каматом на износ од 22.403.267 динара почев од дана утужења до исплате.
2. Утврђује се право тужиле да задржи машину за озубљење лучних зуба (Глизон) тип 116 са опремом тежине 7.500 кг, глодалицу за зупчанике 53 А80Х тежине 2.200 кг, универзални струг ВДФ-УФ тежине 13.000 кг, универзални струг ПА631/П тежине 3.850 кг, универзални струг ПА631/А тежине 3.850 кг, универзални струг ПА900Р тежине 3.850 кг, универзални струг ТНП3000 тежине 2.000 кг, универзални струг ТНП160Б тежине 2.000 кг, машина за брушење зуба 51841, тежине 4.000 кг, опрема за метал заваривање и пескарење тежине 200 кг, универзална брусилница УФЦ630 тежине 2.000 кг, брус за равно брушење Урба750 тежине 2.000 кг, координатна бушилица 243ИСФ10 тежине 2.000 кг и виљушкар ТУ32 тежине 5.200 кг, који се налазе у производном погону у Крчедину у ул. Цара Душана 43, на кат. парцели 61 КО Крчедин да прода наведене ствари путем јавног оглашавања и да из остварене цене наплати потраживање из ст. 1. ове пресуде.
3. Обавезује се тужени да плати тужили трошкове парничног поступка колико буду изнели по ТТ и АТ РС у року од 15 дана.

ПРИВРЕМЕНА МЕРА

На основу писаних доказа приложених уз тужбу, тужила је учинила вероватним утужено повчано потраживање. Да постоји опасност по остваривање утуженог потраживања виси се из тога што стечајни управник туженог није евидентирао настале трошкове чувања описаних алатних машина, иако су трошкови настали по његовом налогу, а није ни наведене трошкове поднео на одобрење стечајном судији. Околност да висина трошкова није утврђена у уговору о закупу не умањује пропуст стечајног управника туженог, јер се ради о околности која се може утврдити путем вештачења, те пропуст стечајног управника да утврди колико износе трошкови не могу бити на штету тужиле. Трошкови који настану у току трајања стечајног поступка у смислу чл. 83. Закона о стечајном поступку намирују се у првом исплатном реду у смислу чл. 35. ст. 2. т. 1. Закона о стечајном поступку. У том смислу постоји обавеза туженог да приоритетно намири потраживање тужиле у висини закупнине за чување наведених алатних машина и виљушкара, пре него што измирује било које друго потраживање било да се ради о потраживању различних или стечајних поверилаца. Код неспорне чињенице да је стечајни управник туженог из уновчене имовине стечајног дужника намирио део потраживања како различних тако и стечајних поверилаца, јасно се види да постоји опасност да стечајни управник туженог неће ни из преостале имовине стечајног дужника, чије намирење следи, неће намирити потраживање тужиле. Ако тужени оспори ову чињеницу, тужила предлаже да суд на ову околност изврши увид у стечајни спис туженог.

Доказ: 18. Увид у стечајни спис Ст. 9/2010 код овог Суда.

Околност да постоји опасност остваривања утуженог потраживања види се и из дописа туженог 31.08.2020. (у којем тужени наводи да жели да прода наведене покретне ствари) (доказ под ред. бр. 7.), обавештења туженог о намери, плану, начину и роковима продаје имовине од 25.09.2020. (у којем се такође види намера продаје покретних ствари) као и дописа туженог од 02.06.2021. у којем се тужени позива на решење Привредног суда у Новом Саду 2 Ст. 9/2010 од 22.01.2020. о уновчењу стечајне масе (доказ под ред. бр. 17.).

Доказ: 19. Обавештење о намери, плану, начину и роковима продаје имовине од 25.09.2020.

Због наведеног, тужила истиче да су испуњена оба кумулативна услова за одређивање привремене мере којом се обезбеђује утужено потраживање. Предложена привремена мера је у функцији утуженог потраживања, јер уколико би тужени преузео и отуђио наведене алатне машине и виљушкар, тужила не би могла да оствари право задржања и да по том основу макар делимично наплати своје потраживање. У том случају, тужила би била потпуно онемогућена у наплати потраживања имајући у виду да је већи део стечајне масе тужени већ продао. Предложеном привременом мером тужени трпи незнатну штету у односу на штету коју би претрпела тужила (потраживање тужиле је најмање 3 пута веће од вредности алатних машина и опреме) за случај да суд не одреди привремену меру, те тужени наведене алатне машине и виљушкар отуђи.

Због наведеног, тужила предлаже да суд донесе следеће:

РЕШЕЊЕ

1. Усваја се предложена привремена мера ради обезбеђења потраживања тужиле Анђелке Девећ из Београда према туженом Аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА“, акционарско друштво, Нови Сад у стечају у износу од 35.405.915,76 динара са законском затезном каматом на износ од 22.403.267 динара почев од дана утужења до исплате и ради обезбеђења права тужиле да задржи машину за озубљење лучних зуба (Глизон) тип 116 са опремом тежине 7.500 кг, глодалицу за зупчанике 53 А80Х тежине 2.200 кг, универзални струг ВДФ-УФ тежине 13.000 кг, универзални струг ПА631/П тежине 3.850 кг, универзални струг ПА631/А тежине 3.850 кг, универзални струг ПА900Р тежине 3.850 кг, универзални струг ТНП3000 тежине 2.000 кг, универзални струг ТНП160Б тежине 2.000 кг, машина за брушење зуба 51841, тежине 4.000 кг, опрема за метал заваривање и пескарење тежине 200 кг, универзална брусилца УФЦ630 тежине 2.000 кг, брус за равно брушење Урба750 тежине 2.000 кг, координатна бушилица 243ИСФ10 тежине 2.000 кг и

виљушкар ТУ32 тежине 5.200 кг, који се налазе у производном погону у Крчедину у ул. Цара Душана 43, на кат. парцели 61 КО Крчедин са правом тужиље да прода наведене ствари путем јавног оглашавања и да из остварене цене наплати описано новчано потраживање, тако што:

- тужени се обавезује да резервише као трошак стечајне масе туженог износ од 35.405.915,76 увећано за законску затезну камату на износ од 22.403.267 динара почев од дана утужења до исплате,

- туженом се ЗАБРАЊУЈЕ да измести описане алатне машине и виљушкар из производног погона тужиље у Крчедину у ул. Цара Душана 43 на кат. парцели 61 КО Крчедин и да их ОТУЂИ из стечајне масе туженог,

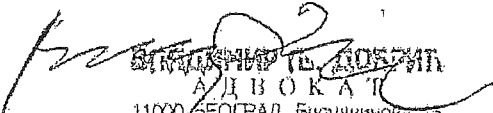
2. Привремена мера из ст. 1. овог решења траје до правноснажног окончања овог поступка.

3. Жалба на ово решење не одлаже извршење.

4. Привремену меру ће спровести Привредни суд у Новом Саду доставом овог решења туженом.

Београд, 09.06.2021.

Пуномоћник тужиље


БЕЛАНЧИЋ Т. ДОБРИЋ
АДВОКАТ
11000 БЕОГРАД, Бирманинова 13
Телефон: (011) 2687-614
Моб: 064 1153-969

NAČIN PREUZIMANJA IMOVINE STEČAJNOG DUŽNIKA

Zakon o stečaju

član 105

- Prinudno izvršenje i mere iz člana 105. Zakona o stečaju mogu se primeniti samo prilikom prvobitnog preuzimanja imovine stečajnog dužnika.

Iz obrazloženja:

Privredni apelacioni sud nalazi da je prvostepeni sud na utvrđeno činjenično stanje pravilno primenio odredbe člana 105. Zakona o stečaju, dajući za to razloge koje u potpunosti prihvata i drugostepeni sud.

Odredbom člana 101. stav 1. Zakona o stečaju propisano je da je stečajna masa celokupna imovina stečajnog dužnika u zemlji u inostranstvu na dan otvaranja stečajnog postupka, kao i imovina koju stečajni dužnik stekne tokom stečajnog postupka.

Odredbom člana 105. stav 1. Zakona o stečaju propisano je da otvaranje stečajnog postupka stečajni upravnik preuzima u državinu celokupnu imovinu koja ulazi u stečajnu masu i njome upravlja.

Odredbom člana 105. stav 2. Zakona o stečaju propisano je da ako stečajni dužnik ili treće lice odbije da izvrši predaju stvari koje ulaze u imovinu stečajnog dužnika, stečajni upravnik će od stečajnog sudije zatražiti da hitno naloži i sprovede prinudno izvršenje, uz nalog za predaju stvari stečajni sudija može prema stečajnom dužniku ili trećem licu odrediti i mere prinude radi sprovođenja izvršenja. Odredbom člana 105. stav 2. u vezi sa članom 18. stav 1. tačka 10. Zakona o stečaju, proizilazi ovlašćenje stečajnog sudije za donošenje pobijanih rešenja. Prema zakonskoj odredbi uslovi za primenu ovog člana i za davanje naloga za predaju stvari uz mogućnost prinudnog izvršenja su da se radi o stvarima koje ulaze u stečajnu masu, da se one ne nalaze u posedu stečajnog upravnika koji je ovlašćen da preuzme u državinu celokupnu imovinu koja čini stečajnu masu i da njome upravlja i da lica kod koga se stvari nalaze odbiju da izvrši predaju. Takođe, iz navedenog sledi da se prinudno izvršenje i mere iz člana 105. Zakona o stečaju mogu primeniti samo prilikom prvobitno preuzimanje imovine stečajnog dužnika.

(Rešenje Privrednog apelacionog suda, Fvž 560/2015 od 12.11.2015. godine - Sudska praksa privrednih sudova - Bilten br. 1/2016)

PREUZIMANJE STEČAJNE MASE

Zakon o stečaju

član 105 stav 2

- Na temelju odredbe člana 105. stav 2. Zakona o stečaju ne može se preuzeti stvar kada je njena pripadnost stečajnoj masi stečajnog dužnika sporna niti kada se radi o situaciji da je stvar nakon prvobitnog preuzimanja stečajne mase iz nje izašla po osnovu ugovora o zakupu.

Iz obrazloženja:

"Odredbom člana 105. stav 2. Zakona o stečaju, propisano je da ako stečajni dužnik ili treće lice odbije da izvrši predaju stvari koja ulazi u imovinu stečajnog dužnika, stečajni dužnik će od stečajnog sudije zatražiti da hitno naloži i sprovede prinudno izvršenje. Uz nalog za predaju stvari stečajni sudija može prema stečajnom dužniku ili trećem licu odrediti meru prinude radi sprovođenja izvršenja. U tom slučaju lice koje je odbilo da preda stvar koja ulazi u imovinu stečajnog dužnika i koje ne postupi po nalogu suda odgovara za štetu koja je nastala usled takvog postupanja.

Ova odredba primenjuje se prilikom prvobitnog preuzimanja stečajne mase od strane stečajnog upravnika, i to onda kada nije sporno da stvar ulazi u imovinu stečajnog dužnika. Može se primeniti i prilikom naknadno pronađene imovine, kada se takođe radi o prvobitnom preuzimanju. Međutim, na temelju navedene zakonske odredbe ne može se preuzeti stvar kada je njena pripadnost imovini stečajnog dužnika sporna niti kada se radi o situaciji da je stvar nakon prvobitnog preuzimanja izašla iz stečajne mase (npr. po ugovoru o zakupu koji je zaključio stečajni upravnik)."

(Rešenje Privrednog apelacionog suda, P v Ž 233/2017 od 14.6.2017. godine - Sudska praksa privrednih sudova - Bilten br. 4/2017)

STEČAJNO PRAVO - PITANJE BR. 13

Zakon o stečaju

član 105

- Da li je za donošenje rešenja iz odredbe člana 105. stava 2. Zakona o stečaju bitan momenat otvaranja stečajnog postupka ili sud ceni da li stečajni upravnik treba po prvi put da preuzme u državinu imovinu stečajnog dužnika koja ulazi u stečajnu masu, prilikom postupanja po zahtevu stečajnog upravnika?

Odgovor:

Odredbom člana 101. stav 1. Zakona o stečaju propisano je da je stečajna masa celokupna imovina stečajnog dužnika u zemlji i inostranstvu na dan otvaranja stečajnog postupka, kao i imovina koju stečajni dužnik stekne tokom stečajnog postupka. Odredbom člana 105. stav 1. Zakona o stečaju propisano je da otvaranjem stečajnog postupka, stečajni upravnik

preuzima u državinu celokupnu imovinu koja ulazi u stečajnu masu i njome upravlja. Stavom 2. istog člana propisano je da ako stečajni dužnik ili treće lice odbije da izvrši predaju stvari koja ulazi u imovinu stečajnog dužnika, stečajni upravnik će od stečajnog sudije zatražiti da hitno naloži i sprovede prinudno izvršenje.

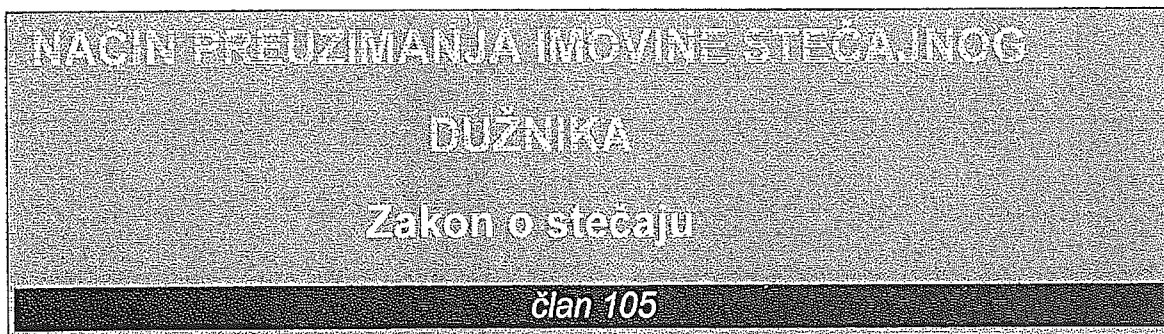
Odredba člana 105. stav 1. Zakona o stečaju može se primeniti samo prilikom prvog preuzimanja imovine i to je najčešće odmah nakon otvaranja postupka stečaja. Međutim, do prvog preuzimanja imovine može doći i kasnije, ukoliko stečajni upravnik naknadno sazna za novopronađenu imovinu i u tom slučaju ima mesta primeni odredbe člana 105. stav 2. Zakona o stečaju.

Međutim, ukoliko je stečajni upravnik već preuzeo imovinu i nakon toga je dalje raspolagao sa istom, npr. izdavanjem u zakup, nema mesta primeni odredbe člana 105. stav 1. Zakona o stečaju niti sud može, u takvoj situaciji, postupiti u smislu odredbe člana 105. stav 2. Zakona o stečaju.

Iz svega navedenog sledi da je odgovor na postavljeno pitanje da sud prilikom postupanja po zahtevu stečajnog upravnika, u svakom konkretnom slučaju, ceni da li stečajni upravnik treba po prvi put da preuzme u državinu imovinu stečajnog dužnika, bez obzira kada se takav zahtev podnese.

(Napomena: Identičan odgovor je dat i u Biltenu sudske prakse br. 4/14 stečajni postupak pitanje br. 5)

(Odgovori na pitanja privrednih sudova koji su utvrđeni na sednicama Odeljenja za privredne sporove Privrednog apelacionog suda održanim dana 16.11., 17.11., 20.11. i 30.11.2017. i na sednici Odeljenja za privredne prestupe održanoj dana 17.11.2017. godine)



- Prinudno izvršenje i mere iz člana 105. Zakona o stečaju mogu se primeniti samo prilikom prvobitnog preuzimanja imovine stečajnog dužnika.

Iz obrazloženja:

Privredni apelacioni sud nalazi da je prvostepeni sud na utvrđeno činjenično stanje pravilno primenio odredbe člana 105. Zakona o stečaju, dajući za to razloge koje u potpunosti prihvata i drugostepeni sud.

Odredbom člana 101. stav 1. Zakona o stečaju propisano je da je stečajna masa celokupna imovina stečajnog dužnika u zemlji u inostranstvu na dan otvaranja stečajnog postupka, kao i imovina koju stečajni dužnik stekne tokom stečajnog postupka.

Odredbom člana 105. stav 1. Zakona o stečaju propisano je da otvaranje stečajnog postupka stečajni upravnik preuzima u državinu celokupnu imovinu koja ulazi u stečajnu masu i njome upravlja.

Odredbom člana 105. stav 2. Zakona o stečaju propisano je da ako stečajni dužnik ili treće lice odbije da izvrši predaju stvari koje ulaze u imovinu stečajnog dužnika, stečajni upravnik će od stečajnog sudije zatražiti da hitno naloži i sprovede prinudno izvršenje, uz nalog za predaju stvari stečajni sudija može prema stečajnom dužniku ili trećem licu odrediti i mere prinude radi sprovođenja izvršenja. Odredbom člana 105. stav 2. u vezi sa članom 18. stav 1. tačka 10. Zakona o stečaju, proizilazi ovlašćenje stečajnog sudije za donošenje pobijanih rešenja. Prema zakonskoj odredbi uslovi za primenu ovog člana i za davanje naloga za predaju stvari uz mogućnost prinudnog izvršenja su da se radi o stvarima koje ulaze u stečajnu masu, da se one ne nalaze u posedu stečajnog upravnika koji je ovlašćen da preuzme u državinu celokupnu imovinu koja čini stečajnu masu i da njome upravlja i da lica kod koga se stvari nalaze odbiju da izvrši predaju. Takođe, iz navedenog sledi da se prinudno izvršenje i mere iz člana 105. Zakona o stečaju mogu primeniti samo prilikom prvobitno preuzimanje imovine stečajnog dužnika.

(Rešenje Privrednog apelacionog suda, P v Ž 560/2015 od 12.11.2015. godine - Sudska praksa privrednih sudova - Bilten br. 1/2016)

STEAČAJNI POSTUPAK - Pitanje br. 3

Zakon o stečaju

član 105

- Članom 105. Zakona o stečaju regulisano je preuzimanje stečajne mase od strane stečajnog upravnika.
U postupcima stečaja se u cilju očuvanja vrednosti imovine stečajnog dužnika vrši izdavanje dela imovine u zakup, a zbog neispunjenja ugovorom o zakupu preuzetih obaveza dolazi do otkaza ugovora o zakupu, kada se dešava da stečajni dužnik kao zakupodavac, iz razloga što se zakupac ne želi iseliti iz zakupljenih prostorija, ne može stupiti u posed svoje imovine.
Da li se odredba člana 105. stav 2. Zakona o stečaju može primeniti i na zakupne odnose zaključene u toku trajanja stečajnog postupka, tj. da li stečajni sudija može naložiti zakupcu predaju stvari uz određivanje i mera prinude radi sprovođenja iseljenja ili se primenjuju odredbe Zakona o obligacionim odnosima?

Odgovor:

Odredbom člana 105. stav 1. Zakona o stečaju predviđeno je da otvaranjem stečajnog postupka stečajni upravnik preuzima u državinu celokupnu imovinu koja ulazi u stečajnu masu i njome upravlja, a prema stavu 2. člana 105. Zakona o stečaju, ako stečajni dužnik ili treće lice odbije da izvrši predaju stvari koje ulaze u imovinu stečajnog dužnika, stečajni upravnik će od stečajnog sudije zatražiti da hitno naloži i sprovede prinudno izvršenje. Uz nalog za predaju stvari, stečajni sudija može prema stečajnom dužniku ili trećem licu odrediti i mere prinude radi sprovođenja izvršenja.

Iz navedenog sledi da se prinudno izvršenje i mere iz člana 105 Zakona o stečaju mogu primeniti samo prilikom prvobitnog preuzimanja imovine stečajnog dužnika a po otvaranju postupka stečaja.

Ukoliko nakon toga imovina izađe iz državine stečajnog dužnika, bilo po osnovu ugovora o zakupu bilo po drugom osnovu, nema mesta primeni člana 105. Zakona o stečaju već će stečajni upravnik zaštitu ostvariti u parničnom postupku.

(Odgovori na pitanja privrednih sudova koji su utvrđeni na sednici Odeljenja za privredne sporove Privrednog apelacionog suda održanoj dana 26.11.2014. i 27.11.2014. godine i na sednici Odeljenja za privredne prestupe i upravno-računske sporove održanoj dana 3.12.2014. godine - Sudska praksa privrednih sudova - Bilten br. 4/2014)

STEAJAJNI POSTUPAK - Pitanje br. 3

Zakon o stečaju

član 105 stav 2

- Ako je u Katastru nepokretnosti stečajni dužnik upisan kao vlasnik nepokretnosti, a faktički na terenu ista nepokretnost se nalazi u državini drugog pravnog lica, da li ima osnova da se u stečajnom postupku preuzme državina iste nepokretnosti prinudnim putem u smislu člana 105. stav 2. Zakona o stečaju?

Odgovor:

Odredbom člana 101. stav 1. Zakona o stečaju je propisano da je stečajna masa celokupna imovina stečajnog dužnika u zemlji i inostranstvu na dan otvaranja stečajnog postupka, kao imovina koju stečajni dužnik stekne tokom stečajnog postupka.

Odredbom člana 105. stav 1. Zakona o stečaju je propisano da otvaranje stečajnog postupka stečajni upravnik preduzima u državinu celokupnu imovinu koja ulazi u stečajnu masu i njome upravlja.

Odredbom člana 105. stav 2. Zakona o stečaju je propisano da ako stečajni dužnik ili treće lice odbije da izvrši predaju stvari koje ulaze u imovinu stečajnog dužnika, stečajni upravnik će od stečajnog sudije zatražiti da hitno naloži i sprovede prinudno izvršenje, uz nalog za predaju stvari stečajni sudija može prema stečajnom dužniku ili trećem licu odrediti i mere prinude radi sprovođenja izvršenja.

Mogućnost primene člana 105. stav 2. Zakona o stečaju treba restriktivno tumačiti. Samo u onim situacijama gde je nesporna svojina stečajnog dužnika na stvarima (pokretnim ili nepokretnim) koje čine stečajnu masu i pravo stečajnog dužnika na državinu istih, može se pokrenuti postupak u smislu ove zakonske odredbe radi vraćanja stvari u stečajnu masu.

U situaciji gde nisu raščišćeni imovinsko pravni odnosi između držaoca stvari i stečajnog dužnika ne mogu se primeniti navedene zakonske odredbe iz Zakona o stečaju već druge važeće pozitivno pravne odredbe.

(Odgovori na pitanja privrednih sudova koji su utvrđeni na sednici Odeljenja za privredne sporove Privrednog apelacionog suda održanoj dana 12.11.2013. i 14.11.2013. godine i na sednici Odeljenja za privredne prestupe i upravno-računske sporove održanoj dana 6.11.2013. godine - Sudska praksa privrednih sudova - Bilten br. 3/2013)

PRINUDNE MERE PROPISANE ZAKONOM O
STEČAJU KAO IZUZETAK OD OPŠTEG
PRAVILA O OSTVARIVANJU SUBJEKTIVNOG
IMOVINSKOG PRAVA
Zakon o stečaju

član 105

Upravljanje imovinom i pravima u stečajnom postupku

Sentenca:

- Od opšteg pravila da se subjektivno, imovinsko pravo ostvaruje u sudskom postupku pokrenutom tužbom u parničnom postupku u cilju sticanja izvršne isprave na osnovu koje se sprovodi postupak prinudnog izvršenja, izuzetak je predviđen odredbama člana 105. Zakona o stečaju, a izuzeci se moraju restriktivno tumačiti i primenjivati.

Iz obrazloženja:

"Pravilno je prvostepeni sud odbio predlog stečajnog upravnika. Prema članu 105. Zakona o stečaju (dalje: Zakon), stečajni upravnik otvaranjem stečajnog postupka preuzima u državinu celokupnu imovinu koja ulazi u stečajnu masu i njome upravlja. Stečajni upravnik je ovlašćen da od stečajnog sudije zatraži da hitno naloži i sprovede prinudno izvršenje radi predaje stvari koje ulaze u imovinu stečajnog dužnika ukoliko stečajni dužnik ili treće lice odbiju da predaju ove stvari. Prema zakonskoj odredbi uslovi za primenu ovog člana i za davanje naloga za predaju stvari uz mogućnost prinudnog izvršenja su da se radi o stvarima koje ulaze u stečajnu masu, da se one ne nalaze u posedu stečajnog upravnika koji je ovlašćen da preuzme u državinu celokupnu imovinu koja čini stečajnu masu i da njome upravlja, i da lice kod koga se stvari nalaze odbija da izvrši predaju. Prema stavu sudske prakse dodatni uslov je da su sve navedene činjenice među učesnicima u postupku stečaja nesporne, odnosno da nije sporno pitanje svojine, prava na predaju i činjenice na kojima se to pravo zasniva.

Opšte je pravilo da lice čije je subjektivno, pa i ono imovinske prirode, povređeno ili ugroženo, ostvaruje svoje pravo u sudskom postupku. Sudsku zaštitu ostvaruje tužbom kojom se pokreće parnični postupak. Sprovođenje zakonitog parničnog postupka rezultira donošenjem presude o postavljenom tužbenom zahtevu, koja ukoliko postane pravnosnažna, predstavlja izvršnu ispravu i prinudno se može izvršiti. Izuzetak od ovog opšteg pravila po članu 105. Zakona, odnosi se samo kada se radi o pravima stečajnog dužnika, o imovini koja nesporno ulazi u stečajnu masu i o stvarima koja se nalaze u posedu trećih lica koja odbijaju predaju, ali ne osporavaju nikakva prava stečajnom dužniku, niti ističu svoja prava. Izuzetak se mora restriktivno primenjivati, a u svim ostalim slučajevima stečajni dužnik kao i ostali subjekti svoja prava može ostvarivati u parničnom postupku.

Tačno je da parnični postupak u odnosu na postupak po članu 105. Zakona relativno dugo traje i da njegovo trajanje može dovesti u pitanje ostvarenje prava stečajnog dužnika,

odnosno da stvara mogućnost nastanka nenadoknadive štete. Međutim, za zaštitu takvih prava stečajnom dužniku, kao i drugim subjektima kao poveriocima ostaju na raspolaganju drugi pravni instituti kojima se sprečava nastanak nenadoknadive štete, primenljivi u parničnom postupku, kao što su privremene mere kao mere obezbeđenja čija je svrha obezbeđenja novčanih ili nenovčanih potraživanja."

(Rešenje Privrednog apelacionog suda, Pvž. 958/2013 od 26.12.2013. godine)

ODREĐIVANJE PRINUDNOG IZVRŠENJA U
ODNOSU NA NESPORNA - DOKAZANA
PRAVA NA STVARIMA ČIJA SE PREDAJA
TRAŽI

Zakon o stečaju

član 105 stav 2

Teret dokazivanja

Sentenca:

- Prinudno izvršenje, u smislu člana 105. stav 2. Zakona o stečaju, može se odrediti samo u odnosu na nesporna - dokazana prava na stvarima čija se predaja traži, a teret dokazivanja je, shodno članu 223. stav 2. Zakona o parničnom postupku, u vezi sa članom 7. Zakona o stečaju, na stečajnom upravniku.

Iz obrazloženja:

"Odredbom člana 105. stav 1. Zakona o stečaju (dalje: Zakon) propisano je da, otvaranjem stečajnog postupka, stečajni upravnik preuzima u državinu celokupnu imovinu koja ulazi u stečajnu masu i njom upravlja, dok je stavom 2. istog člana propisano da, ako stečajni dužnik ili treće lice odbije da izvrši predaju stvari koje ulaze u imovinu stečajnog dužnika, stečajni upravnik će od stečajnog sudije zatražiti da hitno naloži i sprovede prinudno izvršenje. Uz nalog za predaju stvari, stečajni sudija može, prema stečajnom dužniku i trećem licu, odrediti mere prinude radi sprovođenja izvršenja. U tom slučaju, lice koje je odbilo da preda stvari koje ulaze u imovinu stečajnog dužnika i koje ne postupi po nalogu suda odgovara za štetu koja je nastala usled takvog postupanja.

Međutim, da bi stečajni dužnik to svoje pravo ostvario, potrebno je da dokaže da se radi o nespornom pravu, odnosno u konkretnom slučaju o pravu svojine na predmetnim pokretnim stvarima, kao i činjenicu da se iste nalaze kod lica od koga se predaja traži na osnovu valjane verodostojne isprave. Ovo stoga što je odredbom člana 101. Zakona propisano da je stečajna masa celokupna imovina stečajnog dužnika u zemlji i inostranstvu na dan otvaranja stečajnog postupka, kao i imovina koju stečajni dužnik stekne tokom stečajnog postupka. Iz navedene zakonske odredbe proizlazi da stečajnu masu stečajnog dužnika čine samo nesporna prava, pa u vezi sa tim i pravo stečajnog upravnika da, shodno članu 105. stav 2. Zakona, traži od stečajnog sudije prinudno izvršenje u pogledu predaje stvari koje čini

stečajnu masu stečajnog dužnika. Iz stanja u spisima i priloženih dokaza ne može se nedvosmisleno utvrditi da je pravni prethodnik stečajnog dužnika predao licu DOO "R. G." iz N. pokretne stvari čiju predaju traži, niti se može utvrditi da se te pokretne stvari nalaze kod navedenog pravnog lica, niti se, pre svega, iz priloženih fotokopija reversa može utvrditi da je navedeno izdavanje pokretnih stvari odobreno od strane pravnog prethodnika stečajnog dužnika, obzirom da su pravna lica i preduzetnici, prema Pravilniku o evidenciji prometa roba i usluga (dalje: Pravilnik), obavezni da originalnim ispravama, koje prate robu i na osnovu kojih se vodi evidencija o prometu robe, pored ostalih podataka o robi, navedu i podatke o odgovornom licu koje tu ispravu potpisuje, odnosno overava pečatom i odgovara za tačnost podataka unetih u tu ispravu, odnosno njegovo ime i prezime, adresu, broj telefona i druge kontakt podatke za proveru tačnosti sadržine navedene isprave. Takođe, u ispravi koja prati robu, a u koju spada i revers, shodno članu 6. Pravilnika, obavezno se navodi i naziv, sedište i žiro račun isporučiooca robe, odnosno prodavca, mesto i adresa objekta iz koga se roba otprema, sa imenom i prezimenom i potpisom lica koje je izdalo robu, broj pod kojim se isprava evidentira u propisnoj evidenciji, datum izdavanja isprave, naziv i adresa primaoca robe, potpis lica koje je robu zaprimilo, naziv robe, količina, cena po jedinici mere, ukupna vrednost robe i podaci o prevozniku robe.

U konkretnom slučaju, prema priloženim fotokopijama reversa, isti ne sadrže obavezne podatke iz kojih bi se nedvosmisleno utvrdilo da je roba pre svega isporučena, a zatim i kome je isporučena, niti je stečajni dužnik priložio dokaze iz kojih bi se nedvosmisleno utvrdilo da se ista nalazi kod lica DOO "R. G." iz N., a teret dokazivanja te činjenice je upravo na njemu, shodno članu 223. stav 2. Zakona o parničnom postupku, jer suprotna strana ne može dokazivati negativnu činjenicu, odnosno da predmetne stvari nisu u njenoj neposrednoj državini."

(Rešenje Privrednog apelacionog suda, Pž. 730/2011 od 2.8.2011. godine)



Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
 8 Пвж 61/18
 01.03.2018. године
 Београд

П Р И М Л Ј Е Н О	
у _____ прим.	прил. _____
08. 03. 2018	
Р _____ од _____	15
У ПРИВРЕДНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ	

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Снежане Илић, председника већа, судије Душке Илић и судије Верице Смиланић, чланова већа, у поступку стечаја над стечајним дужником Грађевинско предузеће „~~СЕММАХ~~“ д.о.о. у стечају Београд, Земун, решавајући о жалби ~~Inne Rahn~~ из Републике Немачке, са пребивалиштем у Београду, ~~Омладинска 15~~ и ~~Милиће Делићева~~ из Београда, ~~Савски венац бр. 15~~, које заступају адвокати из заједничке адвокатске канцеларије Добрић, Београд, Бирчанинова бр. 15, изјављеној против решења Привредног суда у Београду 2 Ст 2/17 од 26.10.2017. године, у седници већа одржаној 01.03.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Привредног суда у Београду 2 Ст 2/17 од 26.10.2017. године.

Образложење

Првостепеним решењем, ставом I изреке, наложено је ~~Inne Rahn~~ да без одлагања преда стечајном дужнику непокретну имовину у стамбеном објекту у улици ~~Савски венац бр. 15~~ у Београду, спратности Су+II+1+Пк, на грађевинској парцели бр. 57-2 која се формира од катастарске парцеле бр. ~~21650/2~~ и ~~21650/5~~ КО Савски венац и то стан обележен у пројекту као стан број 1.1. по структури двоипособан, у нивоу првог спрата, у Ламели I - кућни број ~~Омладинска бр. 15~~, стан обележен на објекту бр. 3, укупне површине 67,26 м², са гаражним местом бр. 10, у нивоу сутерена ламеле II - кућни број ~~Омладинска бр. 15~~, укупне површине 15,46 м² и станарском оставом бр. 9, у нивоу сутерена Ламеле I - кућни број ~~Савски венац бр. 15~~, укупне површине 2,56 м². Ставом II изреке наложено је свим трећим лицима која се по ма ком основу налазе у државини непокретне имовине стечајног дужника која је ближе описана у ставу I изреке истог решења, да без одлагања стечајном дужнику - Грађевинском предузећу „~~СЕММАХ~~“ д.о.о. Београд, Земун, у стечају, наведену имовину предају у мирну државину ослобођену од свих лица. Ставом III изреке је одређено да уколико ~~Inne Rahn~~ и сва трећа лица не поступе по налогу суда из става I и II изреке истог решења одређује се извршење ради предаје у мирну државину ослобођену од свих лица наведене непокретне имовине из става I изреке првостепеног решења стечајном дужнику Грађевинском предузећу „~~СЕММАХ~~“ д.о.о. Београ, Земун, у стечају. Ставом IV изреке је одређено да ће извршење из става III изреке спровести јавни

извршитељ ~~Ивана Младеновић~~ из Београда, Интернационалних Бригада бр. 71, о трошку ~~Мирлице Дижковић~~ из Београд. Ставом V је констатовано да жалба против овог решења не задржава његово извршење.

Против наведеног решења жалбу су изјавиле ~~Irine Rahn~~ и ~~Мирлица Дижковић~~, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да другостепени суд решење укине, с обзиром да је суд погрешно утврдио да се предметна непокретност налази у имовини стечајног дужника, да ~~Irine Rahn~~ држи непокретност без правног основа, као и да постоји позив суда или стечајног управника да се непокретност преда у мирну државину стечајном дужнику.

Испитујући првостепено решење на основу члана 7. став 1. Закона о стечају, применом члана 386. у вези са чланом 402. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба основана.

У поступку доношења првостепеног решења нису учињене битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 1-3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку о којима другостепени суд пази по службеној дужности.

Међутим, првостепено решење је донето погрешном применом члана 105. Закона о стечају.

Према стању у списима предмета, предлог за покретање стечајног поступка над стечајним дужником ~~„СВЕТЛАХ“~~ д.о.о. Београд, поднет је 13.01.2017. године. Поступак стечаја отворен је решењем Привредног суда у Београду 2 Ст 2/17 од 06.04.2017. године.

Стечајни управник је 24.10.2017. године поднео предлог за спровођење извршења на основу члана 105. став 2. Закона о стечају у односу на описану имовину, наводећи да ~~Irine Rahn~~ без основа држи непокретну имовину стечајног дужника. У предлогу стечајни управник ближе објашњавања да је ~~„СВЕТЛАХ“~~ д.о.о. Београд, као продавац, закључио 08.06.2009. године Уговор о продаји непокретности са ~~Irine Rahn~~ из Републике Немачке, као купцем; да је Уговор оверен пред Петим општинским судом у Београду Ов 15801/09; да је предмет купопродаје непокретност описана у ставу I изреке побијаног решења, по принципу кључ у руке; да је уговорена купопродајна цена 130.505,64 евра у динарској противвредности према званичном продајном курсу НБС на дан плаћања, са роком плаћања 60 дана од потписивања уговора. Даље се наводи да је према члану 4 став 1 Уговора одређено да ће се примопредаја предметних непокретности извршити у року од седам дана од закључења уговора, уз сачињавање записника, а према члану 9, продавац је сагласан да се купац на основу Уговора укњижи у земљишним и другим јавним књигама без посебних сагласности, а по основу потврде о исплаћеној купопродајни цени у целости. Грађевинско предузеће ~~„СВЕТЛАХ“~~ д.о.о. Београд је на основу наведеног уговора издало купцу коначан рачун бр. 508/09 дана 12.06.2009. године, у динарској противвредности од 12.260.391,50 динара, међутим, купац ~~Irine Rahn~~ није исплатила ни део уговорене купопродајне цене, па је 15.11.2009. године закључен уговор о преузимању дуга између Грађевинско предузеће ~~„СВЕТЛАХ“~~ д.о.о. Београд као повериоца и ~~Irine Rahn~~, као дужника и ~~Мирлице Дижковић~~, као преузимаоца дуга.

Уговором о преузимању дуга је констатована висина дуга од 130.505,64 евр-а у динарској противвредности по Уговору Ов 801/09 од 09.06.2009. године, са роком плаћања пет година од дана закључења уговора. ~~Мирлица Дижковић~~, као преузималац дуга, није исплатила ни део дуга, односно није исплатила уговорену обавезу у року предвиђеном за испуњење, о чему је обавештана дописом стечајног управника од 17.08.2017. године, по коме није поступила. На основу

наведеног, стечајни управник истиче да се ~~Илић Рајко~~ налази у поседу непокретности које су биле предмет уговора о продаји непокретности, да ~~Милица Давидовић~~ није испунила уговорну обавезу по Уговору о преузимању дуга и није измирила вредност непокретности, па стечајни управник сматра да су испуњени услови да се непокретност врати у стечајну масу стечајног дужника.

Побијаним решењем првостепени суд је усвојио предлог стечајног управника, наложио ~~Илић Рајко~~ да преда стечајном дужнику наведену непокретну имовину, те је наложено трећим лицима која се по ма ком основу налазе у државини непокретне имовине да без одлагања стечајном дужнику исту предају у мирну државину ослобођену од свих лица, а у супротном се одређује принудно извршење на терет ~~Милице Давидовић~~ из Београда.

Одредбом члана 101. став 1. Закона о стечају, прописано је да је стечајна маса целокупна имовина стечајног дужника у земљи и иностранству на дан отварања стечајног поступка, као и имовина коју стечајни дужник стекне током стечајног поступка.

Одредбом члана 105. став 1. Закона о стечају, прописано је да отварање стечајног поступка стечајни управник преузима у државину целокупну имовину која улази у стечајну масу и њом управља, а према ставу 2. истог члана, ако стечајни дужник или треће лице одбије да изврши предају ствари које улазе у имовину стечајног дужника, стечајни управник ће од стечајног судије затражити да хитно наложи и спроведе принудно извршење уз налог за предају ствари, стечајни судија може стечајном дужнику или трећем лицу одредити и мере принуде ради спровођења извршења.

Из одредбе члана 105. став 2, у вези са чланом 18. став 1. тачка 10. Закона о стечају, произилази овлашћење стечајног судије за доношење побијаних решења. Међутим, услови за принудно извршење постој само ако је реч о стварима које улазе у стечајну масу а лице код кога се ствари налазе одбија да изврши предају. Услови за примену наведеног члана нису испуњени ако је спорно питање својине на тим стварима.

У конкретном случају је спорно потраживање стечајног управника јер жалиоци истичу постојање правног основа из кога произилази да спорна имовина не улази у стечајну масу. У тој ситуацији спорна питања се морају решити у парничном поступку, па нису испуњени услови да стечајни судија применом члана 105. Закона о стечају, одреди принудно извршење и да решава спорна правна питања у овом поступку који није расправни поступак.

Из наведених разлога, а на основу члана 7. став 1. Закона о стечају и применом члана 401. став 1. тачка 3. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

ДИ/АБ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Снежана Илић, с. р.



ПОШТА

ПОТВРДА О ПРИЈЕМУ ПОШИЉКЕ

814

PTT 11000

1590 29.10.21 11h
81 605

RE607671877RS

280g

165,00

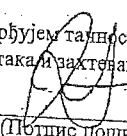
(Жиг поште)

(Пријемни број)

(Маса)

(Поштарина)

Пошљава пошљаоца:

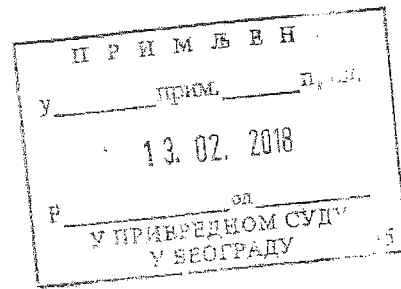
ПРИМАЛАЦ: Птићерски сур у Новом Саду Сутска др. 3		Посебне услуге (Непотребно прецртати)	
		Повратница	Авионом
		Лично	
Откупнина: _____ дин.		Вредност: _____ дин.	
Потврђујем тачност уписаних података и захтеваних услуга		 (Потпис пошљаоца)	
[1][1][0][0] [Нови Сад] (Поштански број) (Место) [][][][][][] (Поштански адресни код)			

Обр. П-2 Издаје и штампа: ПП „Пошта Србије“, РЈ „Хибридна пошта“ – Београд

www.posta.rs



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 235/2017
02.11.2017. године
Београд



У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, као председника већа, судије Бранка Станића и судије Гордане Ајншпилер Поповић, као чланова већа, у парници тужиоца „SIB export – import“ ДОО Подтухор бб, Билећа, Босна и Херцеговина, Република Српска, кога заступа пуномоћник Драган Субашић, адвокат из Београда, против туженог „Веко АД Београд“ у стечају, Београд, кога заступа пуномоћник Зоран Павловић, адвокат из Београда, ради дуга, вредност предмета спора 287.342.385,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца и ревизији туженог, које су изјављене против пресуде Привредног апелационог суда Пж. бр. 6060/16 од 21.03.2017 године, донео је у седници већа одржаној дана 02.11.2017 године, следећу:

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против става 2 изреке пресуде Привредног апелационог суда Пж. бр. 6060/16 од 21.03.2017 године

II УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Привредног апелационог суда Пж. бр. 6060/16 од 21.03.2017 године у ставу 3 и делу става 4 изреке и пресуђује:

УСВАЈА СЕ тужбени захтев и утврђује потраживање тужиоца „SIB export – import“ ДОО Билећа, према туженом „Веко АД Београд“ у стечају, Београд, у износу од 83.552.967,00 динара, са законском затезном каматом почев од 26.08.2014. године до исплате.

УСВАЈА СЕ тужбени захтев и обавезује тужени „Веко АД Београд“ у стечају, Београд, да тужиоцу „SIB export – import“ ДОО Билећа исплати износ од 101.794.430,36 динара, са законском затезном каматом почев од 26.08.2014. године до исплате, у року од 8 дана од пријема отправка пресуде, под претњом извршења.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова целокупног парничног поступка исплати износ од 4.234.627,00 динара у року од 8 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П. Бр. 690/16 од 06.07.2016. године у ставу I изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено потраживање тужиоца према туженом у износу од 83.552.967,00 динара, са законском затезном каматом, почев од 26.08.2014. године, до исплате. Ставом II изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан

тужени да тужиоцу исплати износ од 203.789.418,00 динара, са законском затезном каматом почев од 26.08.2014. године, до исплате. Ставом III изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 2.060.227,00 динара, на име накнаде трошкова поступка.

Решењем о исправци истог суда П. Бр. 690/16 од 06.07.2016. године, исправљена је пресуда од 23.05.2016. године, у погледу назива странака, тако да су у решењу о исправци тачно означени називи странака.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж. бр. 6060/16 од 21.03.2017 године у ставу I укинута је првостепена пресуда а ставом 2 изреке, делимично се усваја тужбени захтев тужиоца „SIB export – import“ ДОО Подтухор, Билећа и обавезује тужени „ВЕКО АД БЕОГРАД“ у стечају, Београд, да тужиоцу исплати износ од 101.994.987,64 динара, са законском затезном каматом почев од 26.08.2014. године до исплате, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде. Ставом 3 изреке делимично се одбија тужбени захтев тужиоца „SIB export – import“ ДОО Подтухор бб, Билећа, којим је тражио да се утврди потраживање тужиоца према туженом "ВЕКО АД БЕОГРАД" у стечају, у износу од 83.552.967,00 динара, са законском затезном каматом почев од 26.08.2014. године и у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 101.794.430,36 динара, са законском затезном каматом почев од 26.08.2014. године, до исплате. Ставом 4 изреке, одлучено је да странке и лице које је дало изјаву о мешању, Снежана Кунштек, сноси своје трошкове поступка.

Против пресуде Привредног апелационог суда Пж. бр. 6060/16 од 21.03.2017 године, тужилац преко пуномоћника из реда адвоката је благовремено изјавио ревизију у делу у коме је одбијен тужбени захтев, због погрешне примене материјалног права и због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку.

Против пресуде Привредног апелационог суда Пж. бр. 6060/16 од 21.03.2017 године и тужени је преко пуномоћника благовремено изјавио ревизију, којом наведену пресуду побија у целини. Ревизију изјављује због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408 Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) и утврдио да је ревизија тужиоца основана, а ревизија туженог неоснована.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка. Привредни апелациони суд је у складу са овлашћењима из члана 383. Закона о парничном поступку одржао расправу са разлога што је чињенично стање непотпуно утврђено пред првостепеним судом и што су изостали разлози о битним чињеницама и по одржаној расправи донео одлуку. Неосновано се у ревизији туженог истиче да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, зато што није прекинуо поступак због оспорене активне легитимације тужиоца. Тужени је поднео тужбу ради утврђења ништавости уговора који су закључили тужилац и тужени 1991. године. Тужба је поднета надлежном суду у Републици Српској. Суд утврђује прекид поступка када се испуне услови прописани одредбом члана 222. Закона о парничном поступку (што у конкретном спору није случај) или применом одредбе члана 223. став 1. тачка 1. ако је одлучио да сам не решава о претходном питању. У конкретном случају, спор због кога

тужени тражи прекид поступка, се води пред судом друге државе, на темељу легислативе која важи у тој држави. Стога нису испуњени услови за прекид поступка због решавања претходног питања. С друге стране, имајући у виду став Врховног суда Републике Српске о правном питању пуноважности предметног уговора заузет у пресуди 57 0 Ps 002084 12 Рев. 2 од 17.05.2013. године, прекид поступка у овој правној ствари био би нецелисходан. Неосновани су наводи ревизије туженог да другостепени суд није одлучивао по приговорима туженог који се противио преинчењима захтева тужиоца. Неосновани су и наводи да суд није одлучио о свим постављеним захтевима. Другостепени суд је укинувши првостепену пресуду и одлучивши о захтеву тужиоца, имао у виду да је тужилац поставио примарни и више евентуалних захтева. Али, одлучио је само о примарном захтеву јер се постављени захтеви не искључују. Реч је о истом захтеву за исплату новчаног потраживања који је само изражен у различитој валути – динарима и конвертибилним маркама. Тужилац је током поступка вршио преиначење захтева које је суд дозволио. Преиначење је засновано на истом чињеничном и правном основу. Зато се тужени таким преиначењу није могао противити.

Према утврђеном чињеничном стању, Уговором о преносу права располагања уз накнаду од 10.12.1991. године, овде тужиоцу, ДД "SIB export - import" из Сарајева, пренето је право располагања на непокретности „Робна кућа“ у Бања Луци, у ул. Веселина Маслеше бр. 16, површине 658 м² уз накнаду. Уговорена накнада – цена је у целости исплаћена, што је утврђено из садржине докумената Службе друштвеног књиговодства од 19.04.1994. године.

Тужилац тражи утврђење потраживања према туженом за време које претходи покретању поступка стечаја над туженим у износу од од 83.532.967,00 динара са припадајућом затезном каматом, а након покретања стечајног поступка тражи износ од 203.789.418,00 динара са припадајућом законском затезном каматом, све то као накнаду што му тужени није предао непокретност коју је од њега прибавио претходно наведеним уговором.

Тужилац је након закључења уговора био уведен у посед непокретности, али је од надлежног органа Града Бања Луке депоседиран и простор је запечаћен. Након тога надлежни орган Града Бања Луке је увео у посед овде туженог. Он је од 01.06.1992. године, до 26.12.2013. године користио тај простор. Тужени у једном периоду је основао ДОО „В Стил“ Бања Лука и истом омогућио коришћење спорног простора. Стечај над туженим је отворен дана 13.02.2003. године.

Пресудом Основног суда у Бања Луци, 11 71 Ps 002084 06 Ps од 27.04.2008. године, обавезан је овде тужени да тужиоцу (и овде тужилац), преда у посед пословни простор у Бања Луци, у ул. Веселина Маслеше бр 16.

Пресудом Окружног суда у Бања Луци, бр. 71 0 Ps 002084 08 Пж од 14.10.2008. године првостепена пресуда је преиначена и у целости одбијен захтев тужиоца да му тужени преда у посед Пословни простор у Бања Луци, у ул. Веселина Маслеше бр. 16, површине 658 м². Пресудом Врховног суда Републике Српске, бр. 57 0 Ps 002084 12 Рев. 2 од 17.05.2013. године, преиначена је пресуда Окружног суда у Бања Луци, од 14.10.2008. године, тако што је жалба туженог одбијена и потврђена пресуда Основног суда у Бања Луци од 27.04.2008. године.

Пресудом Привредног суда у Београду П. Бр. 4053/13 од 16.03.2015. године, је ставом II изреке утврђено излучно право тужиоца и издвојен из стечајне масе туженог пословни простор у Бања Луци, ул. Господска бр. 16, раније Веселина Маслеше 16, Република Српска, површине 658 m², изграђен на кат. парц. бр. КЧ бр. 3688 – кућа и зграда уписани у Пл. 2807/42 Бања Лука. Утврђено је да тај пословни простор не чини стечајну масу туженог. Наведена пресуда је потврђена пресудом Привредног апелационог суда Пж 1677/15 од 02.03.2006. године.

Дакле, Пресудом Врховног суда Републике Српске је одлучено у овом случају о јачем праву државине у спору овде тужиоца и туженог у односу на предметну непокретност у Бања Луци. Том пресудом је наложено туженом да предметну непокретност испразни од лица и ствари и преда тужиоцу. Правилност одлуке Врховног суда Републике Српске и њеног образложења се не може преиспитивати. Могу се ценити само услови за признање те пресуде и то због њеног дејства у овом поступку, што је и учињено. О признању је одлучено у овом поступку као о претходном питању. Република Босна и Херцеговина и Република Србија су закључиле Уговор о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима, (потврђен законом "Сл. лист СЦГ" међународни уговори бр. 6/2005). Одредбама од члана 26. до 31. регулисана су питања везана за признање и извршење судских и арбитражних одлука.

У овом случају је приложена пресуда Врховног суда Републике Српске и другостепени суд је закључио да су испуњени услови за њено признање прописани одредбом члана 27. наведеног уговора. То је одлука највишег суда Републике Српске која се и не може побијати правним лековима. Међу странкама је неспорно да је та одлука донета и да је тужени био уредно заступан у том поступку. Одлучено је о правној ствари за чије пресуђење је био надлежан суд Републике Српске. Спор је вођен о непокретности која се налази у Бања Луци, а поводом исте ствари није раније донета правноснажна одлука или призната нека друга страна пресуда између истих странака. Признање, није у супротности са јавним поретком Републике Србије. Сагласно одредби члана 101. став 4. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља, ако о признању стране одлуке није донесено посебно решење, сваки суд може одлучити о признању као о претходном питању, али само са дејством за тај поступак. Привредни апелациони суд је утврдио да су испуњени услови за признање одлуке Врховног суда Републике Српске и о томе одлучио као о претходном питању са дејством за овај поступак.

У поступку је утврђено да је тужени онемогућио тужиоца да користи предметну непокретност у периоду од 01.06.1992. године па све до 26.12.2013. године када је тужени тужиоцу вратио пословни простор у државину. Из садржине решења Ст. бр. 1835/96 првостепеног суда од 19.03.2009. године, утврђено је да су по тужби тужиоца резервисана средства у износу од 221.123.300,00 динара. Налазом вештака економско финансијке струке утврђена је висина потраживања тужиоца. Тражена накнада је утврђена у висини вредности закупнине предметне непокретности.

Првостепени суд је усвојио захтев тужиоца у целини. Другостепени суд је укинуо првостепену пресуду, отворио расправу и одлучио о тужбеном захтеву тако што је исти делимично усвојио, а делимично одбио.

Другостепени суд је закључио да тужени није био несавестан у државини непокретности током целог периода за који се накнада тражи. Тужени је према

мишљењу другостепеног суда, био савестан држалац у периоду од 01.11.2008. године до 01.06.2013. године. Своју државину је за тај период заснивао на правноснажној одлуци надлежног суда Републике Српске. Стога није одговоран за накнаду штете за овај период. Поред тога, тужени није био несавесни држалац ни до 01.10.2003. године, јер је у државину предметне непокретности уведен од стране надлежног органа Града Бања Луке. Отуда би за штету у том периоду, евентуално, могао бити одговоран Град Бања Лука, а не тужени. Тако је другостепени суд утврдио период у коме је одговоран тужени за накнаду. То је период од 01.10.2003. године до 01.11.2008. године и од 01.06.2013. године закључно са децембром 2013 године. Утврђено је да је основано потраживање тужиоца на име накнаде штете у виду измакле добити у износу од 101.994.987,64 динара. Тај износ је досуђен тужиоцу са припадајућом затезном каматом од датума када је сачињен налаз и мишљење судског вештака. Преко досуђеног износа захтев тужиоца је одбијен као неоснован.

Према оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је погрешно ценио савесност туженог као држаоца непокретности за одређене периоде. Стога је побијана пресуда донета погрешном применом материјалног права. У том делу су наводи из ревизије тужиоца основани. Наводи ревизије туженог нису основани.

Закон о облигационим односима Републике Српске „Сл. лист СФРЈ“ 29/78, 39/85, 57/89 и "Службени гласник РС" бр. 17/93, 3/96, 39/03, 74/04), као пропис државе у којој је штета наступила, садржи идентичне одредбе као и Закон о облигационим односима који се примењује у Републици Србији.

Другостепени суд је погрешно заузео став да су за решавање ове правне ствари меродавне искључиво одредбе члана 155, 158. и 189. Закона о облигационим односима.

Према мишљењу ревизијског суда у овом спору треба применити одредбу члана 219. Закона о облигационим односима, којом се регулише употреба туђе ствари у своју корист. На темељу те одредбе тужилац може независно од права на накнаду штете тражити да му тужени накнади користи коју је имао од употребе његове ствари.

Тужени је у моменту запоседања непокретности 01.06.1992 године знао да у односу на ту непокретност нема ни својинска ни државинска права, јер је иста претходно пренео Уговором од 10.12.1991. године на тужиоца. Зато од тог момента тужени не може бити савесни држалац.

Чињеница је да је тужени ушао у посед непокретности посредством инспекцијског органа управе Општине Бања Лука. Међутим, општина Бања Лука није имала никаква ни својинска ни државинска права у односу на предметну непокретност која би могла пренети туженом. Тужени у току поступка није доставио одлуку надлежног органа општинске управе која би представљала акт о стицању државине. Стога се не може сматрати савесним држаоцем непокретности. То својство не може „периодично“ стећи ни за време док је на снази била пресуда Окружног суда у Бања Луци. Он је и тада знао да држи непокретност коју је продао. Знао је и да је у току поступак по правном леку који се водио пред Врховним судом Републике Српске у ком је претходна пресуда преиначена. Зато је тужени од момента запоседања спорног пословног простора све до дана предаје истог тужиоцу био његов држалац без правног основа. Из тог разлога је дужан да плати накнаду за цео период који је у тужбеном

захтеву наведен. Основаност таквог захтева се темељи на одредби члана 219. Закона о облигационим односима.

Стечај над туженим је отворен дана 13.02.2003. године. Зато се и потраживање накнаде утврђује као основано до дана отварања стечајног поступка у износу од 83.552.967,00 динара, са законском затезном каматом почев од 26.08.2014. године. Износ од 203.789.418,00 динара се односи на период после отварања стечајног поступка. То потраживање је настало и доспело након отварања стечајног поступка и исто тужилац не намирује као стечајни поверилац. Оно пада на терет стечајне масе, због чега је дозвољен обавезујући захтев према туженом. Стога су неосновани наводи ревизије туженог да је побијана пресуда донета противно одредбама Закона о стечајном поступку.

Обзиром на успех у спору тужилац има право на накнаду трошкова целокупног поступка. Зато су на темељу одредби члана 165. став 2. у вези чл. 154. и 163. ст. 1. ЗПП тужиоцу досуђени трошкови поступка пред првостепеним судом на име састава 12 образложених поднесака 693.336,00 динара, заступања на 7 одржаних рочишта 414.946,00 динара, по основу 5 неодржаних рочишта 151.945,00 динара, вештачења 150.000,00 динара, таксе на тужбу 260.000,00 динара, таксе на првостепену пресуду 390.000,00 динара, затим трошкови заступања пред другостепеним судом на три рочишта у износу од 108.900,00 динара, за састав ревизије износ од 115.500,00 динара, за таксу на ревизију 780.000,00 динара и за таксу на одлуку по ванредном правном леку 1.170.000,00 динара, што укупно износи 4.234.627,00 динара.

На основу свега изложеног Врховни касациони суд применом одредби члана 414, 416. став 1. и 165. Закона о парничном поступку, одлучио је као у изреци пресуде.

Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

РС/СК





Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 97/2020
11.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца Стечајна маса Београдска конфекција „БЕКО“ а.д. Београд, ул. Кнез Михаилова бр. 44, чији је пуномоћник Зоран Павловић, адвокат у ..., ул. ... бр. ..., против туженог Република Србија - Министарство одбране - Војнограђевински центар, Београд, ул. Светозара Марковића бр. 21, кога заступа Војно правобранилаштво, Београд, ул. Бирчанинова бр. 5, ради исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 396.454.053,78 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4457/19 од 28.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4457/19 од 28.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 6768/18 од 23.04.2019. године у ставу I изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 257.263.355,85 динара са законском затезном каматом почев од 18.12.2018. године до исплате, као и износ од 139.190.697,93 динара. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати законску затезну камату на износ од 139.190.697,93 динара почев од 18.12.2018. године до исплате. Ставом III изреке обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 887.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4457/19 од 28.11.2019. године потврђена је пресуда Привредног суда у Београду П 6768/18 од 23.04.2019. године у ставовима I и III изреке, док је првостепена пресуда преиначена у ставу II изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати законску затезну камату на износ од 139.190.697,93 динара почев од 18.12.2018. године до исплате, као и да му накнадни трошкове другостепеног поступка у износу од 506.200,00 динара.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у границама ревизијских разлога прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...и 18/20) Врховни касациони суд је одлучио да изјављена ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је потраживање тужиоца према туженом у укупном износу од 396.454.053,78 динара на име стицања без основа са припадајућом законском затезном каматом.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је по пресуди Привредног апелационог суда Пж 2990/17 од 01.03.2018. године туженом уплатио новчана средства у износу од 396.454.053,78 динара. Међутим, пресудом Врховног касационог суда преиначена је наведена пресуда Привредног апелационог суда Пж 2990/17 од 01.03.2018. године, и у односу на став III изреке и део става IV изреке у делу којим је одбијен тужбени захтев за износ од 257.263.355,85 динара потврђена пресуда Привредног суда у Београду 25 П 3291/16 од 22.02.2017. године. Решењем Привредног суда у Београду 9 Ст 12/10 од 09.07.2018. године закључен је поступак стечаја над стечајним дужником Београдска конфекција „Беко“ а.д. из Београда и поступак је настављен над стечајном масом која је правни следбеник стечајног дужника.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд налази да није основан приговор недостатка активне легитимације, јер стечајна маса може бити странка у поступку, а тужилац је у својству стечајне масе одређен за правног следбеника ранијег стечајног дужника Београдска конфекција „БЕКО“ а.д. – у стечају Београд у односу на кога је претходно окончан парнични поступак доношењем пресуде Привредног апелационог суда Пж 2990/17 од 01.03.2018. године. Како је између парничних странака било неспорно да је новчани износ пренет на рачун туженог по основу пресуде Привредног апелационог суда Пж 2990/17 од 01.03.2018. године која је преиначена, тако да је као крајњи исход одбијен тужбени захтев тужиоца, овде туженог, првостепени суд закључује да је отпао основ за пренос новчаног износа са рачуна правног претходника тужиоца у овом поступку, због чега је дошло до неоснованог увећања имовине туженог. Из овог разлога, првостепени суд је на основу одредбе члана 210. Закона о облигационим односима усвојио тужбени захтев и то за укупан износ од 396.454.053,78 динара, од чега износ од 257.263.355,85 динара представља главни дуг, а износ од 139.190.697,93 динара законску затезну камату обрачунату од дана подношења тужбе, при чему је одбио захтев који се односи на законску затезну камату на означни износ обрачунате камате за период од дана подношења тужбе до исплате.

Другостепени суд прихвата закључак првостепеног суда у погледу одлуке о тужбеном захтеву на име главног дуга. Како је претходна парница окончана доношењем ревизијске одлуке у корист бившег стечајног дужника, другостепени суд

налази да је сада његова стечајна маса активно легитимисана да захтева враћање претходно исплаћених средстава по пресуди Привредног апелационог суда Пж 2990/17 од 01.03.2018. године. Упућује да је на туженом био терет доказивања чињенице да је предметно потраживање евентуално било предмет процене приликом продаје стечајног дужника, што у спроведеном поступку није доказао. Међутим, другостепени суд налази да тужиоцу припада и законска затезна камата на износ од 139.190.697,93 динара који представља исплаћену законску затезну камату по пресуди Привредног апелационог суда Пж 2990/17 од 01.03.2018. године. Закључује да и овако исплаћени износ представља стечено без основа од стране туженог на терет имовине тужиоца, због чега се и на овај део примењује члан 214. Закона о облигационим односима, па је у том делу преиначена првостепена пресуда.

По налажењу Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је оценио да тужилац основано потражује од туженог износ од 396.454.053,78 динара на име враћања исплаћених средстава у складу са судском одлуком која је преиначена у ревизијском поступку у његову корист, све са припадајућом законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате.

Ревизијом туженог оспорава се изнето становиште нижестепених судова. По наводима ревидента погрешно је примењено материјално права из члана 136. став 3. и члана 148. став 2. Закона о стечају код оцене активне легитимације тужиоца од стране нижестепених судова. Указује да је стечајна маса само ограничени сукцесор раније постојећег стечајног дужника који је продат као правно лице у стечају, а да је битно да конкретно потраживање није наведено у одлуци о закључењу стечајног поступа према стечајном дужнику. Сматра да за конкретно потраживање активно легитимисан може да буде само стечајни дужник, али не и његова стечајна маса.

Врховни касациони суд не прихвата ревизијске наводе туженог.

Најпре, ревидент ревизијом погрешно указује да у поступку доношења побијане одлуке нису примењени члан 136. став 3. и члан 148. став 2. сада важећег Закона о стечају. Над стечајним дужником Београдска конфекција „Беко“ а.д. Београд отворен је поступак стечаја решењем Трговинског суда у Београду Ст 1835/96 од 12.02.2003. године применом прописа који регулишу стечајни поступак у том тренутку, односно применом Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији. Након тога, сходно члану 185. Закона о стечајном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 84/04) поступак стечаја према означеном стечајном дужнику проводио се применом овог прописа, а примена ових правила остаје и до његовог закључења у смислу члана 66. Закона о изменама и допунама Закона о стечају („Сл. гласник РС“, бр. 113/2017). Следи да до погрешне примене одредби на које се указује ревизијом није ни могло да дође, јер је искључена њихова примена у односу на правила стечајног поступка код конкретног стечајног дужника, односно његовог правног следбеника – овде тужиоца.

Према члану 125. и члану 126. Закона о стечајном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 84/04 и 85/05) закључење стечајног поступка води брисању стечајног дужника из регистра привредних субјеката. Уколико буде пронађена нова имовина стечајног дужника то може бити разлог за одређивање деобе по закључењу стечајног поступка и о томе се доноси решење о одређивању деобе по закључењу стечајног поступка. Таква новопронађена имовина припада стечајној маси субјекта на чијој имовини је проведен

и закључен стечајни поступак. Иако стечајна маса нема својство привредног друштва, она се уписује код надлежног регистра и може имати страначку способност. Циљ постојања стечајне масе је обезбеђивање новопронађене имовине стечајног дужника над којим је закључен стечајни поступак и након тога њена накнадна деоба. Активна легитимација стечајне масе одређује се управо у складу са овако наведеним циљем због кога се она може и установити.

Према стању у списима над стечајним дужником Београдска конфекција „Беко“ а.д. – у стечају Београд закључен је поступак стечаја решењем Привредног суда у Београду Ст 12/2010 од 09.07.2018. године. Последица закључења стечаја је брисање стечајног дужника из надлежног регистра АПР, како је то и одређено у наведеној одлуци, чиме исти престаје да постоји као правно лице. Истовремено поступак стечаја је настављен над стечајном масом која је именована за правног следбеника стечајног дужника, а састав стечајне масе чине сва спорна имовинска права за која до доношења решења о закључењу стечајног поступка није утврђено да припадају стечајном дужнику, као и новопронађена имовина стечајног дужника. На овакав начин тужилац у својству стечајне масе је овлашћена да захтева и оствари правну заштиту сваког потраживања које је припадало ранијем стечајном дужнику.

Без утицаја су ревизијски наводи у делу којим се указује да у решењу о закључењу стечајног поступка над Београдском конфекцијом „Беко“ а.д. Београд није посебно означено утужено потраживања у овој парници. У односу на моменат доношења решења Привредног суда у Београду Ст 12/2010 од 09.07.2018. године овај парнични поступак није ни био започет, а учесници у поступку су за постојање пресуде Врховног касационог суда Прев 229/18 од 29.06.2018. године која је основ враћања датог по преиначеној пресуди Привредног апелационог суда Пж 2990/17 од 01.03.2018. године могли да имају сазнања тек пошто им је таква одлука достављена. Како се активна легитимација стечајне масе простире на свако имовинско потраживање стечајног дужника који је престао да постоји закључењем стечаја, то постоји овлашћење тужиоца да захтева враћање новчаних средстава исплаћених од стране стечајног дужника услед доношења одлуке у његову корист по ванредном правном средству, као стечене имовинске користи туженог у односу на основ који је доцније отпао.

Неосновани су ревизијски наводи који се односе на то да је тужилац ограничени суцесор раније постојећег стечајног дужника који је продат као правно лице у стечају. Насупрот наведеном, поступак стечаја над предузећем Београдском конфекцијом „Беко“ а.д. Београд, као стечајним дужником, окончан је његовим закључењем. Отуда произлази закључак да није било раздвајања имовинског фонда овог предузећа у стечајном поступку у односу на произлази формирану стечајну масу. Сврха постојања стечајне маса која настаје по закључењу стечајног поступка одређује се разлозима због којих је она и установљена садржаним у самом решењу Привредног суда у Београду Ст 12/2010 од 09.07.2018. године. При томе, нејасни су наводи ревидента о томе да је стечајни дужник Београдска конфекција „Беко“ а.д. Београд у стечајном поступку продат као правно лице, с обзиром на то да из стања у списима не произлази да је такве продаје стечајног дужника уопште и било.

То су разлози због којих је Врховни касациони суд применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11...и 18/20) одлучио као у изреци.

**Председник већа, судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић